

NEREUS MAGAZINE

Magazine voor leden en reünisten van de Amsterdamsche Studenten Roeivereeniging Nereus

WK CHUNG JU : GOUD!

NEREUS WINT DE 130STE VARSITY!

GEBOUW LUSTRUM

DE UNIVERSIADE IN KAZAN

Jaargang 24 | September 2013

New York 3:07 PM
Manhattan

Take the fast lane.
Join Kempen.

Are you made for a career in international finance?

Kempen & Co gives you more than a foot in the door. It holds the door open for you. www.kempen.com/career

KEMPEN & CO
Merchant Bank

REDACTIONEEL

Waarde lezer, Voor u ligt het vernieuwde Nereus Magazine, met zorg samengesteld door een recent uitgebreide redactie. Het magazine heeft naast een ander uiterlijk een aantal nieuwe gekregen om u nog beter van bordeauxrood nieuws te voorzien. Dit nummer bevat bovendien een bijlage over Diederik Simon, Nereïd met een uitgebreide staat van dienst die op 14 september, hopelijk in uw aanwezigheid, benoemd zal worden tot erelid der A.S.R. Nereus.

Hoewel Nereïden gewoonlijk zeer kritisch staan tegenover verandering, zijn zij ook nooit te beroerd om deze, eenmaal doorgevoerd, te omarmen en aan hun opvolgers te omschrijven als 'traditie'. Vele gebruiken binnen de A.S.R. Nereus hebben hun weg gevonden naar een dergelijke overdracht, hoewel zij ongetwijfeld ooit door een creatieve Nereïd in het leven zijn geroepen. Ik hoop dan ook van harte dat u, wellicht na een eerste kritische blik, ook deze verandering zult omarmen en het vernieuwde Nereus Magazine zult begroeten als een oude bekende in een nieuw bordeauxrood jasje.

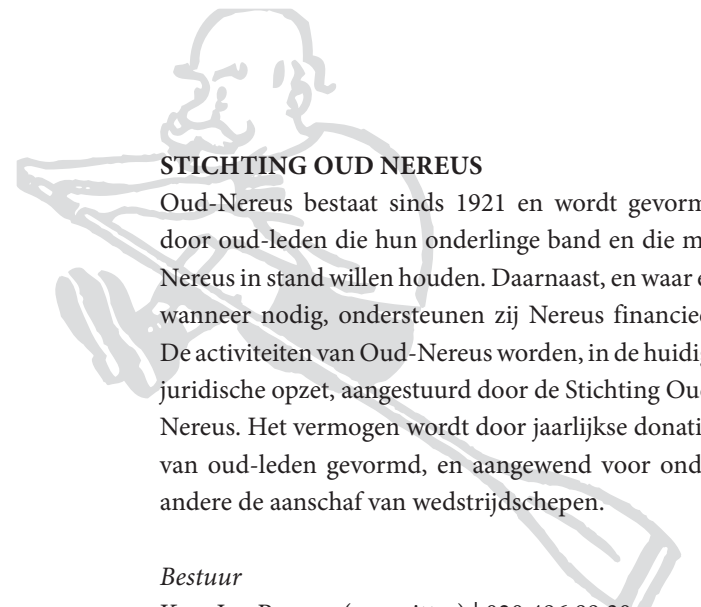
Hopelijk zal het lezen van dit magazine u niet alleen herinneren aan de mooie tijd die u ongetwijfeld bij de A.S.R. heeft beleefd, maar ook aan de noodzaak van financiële steun voor het behoud van een gezonde vereniging. Het bestuur van Oud-Nereus is u zeer erkentelijk voor uw jaarlijkse bijdrage aan Oud-Nereus of één van de fondsen. Verderop in dit magazine kunt u lezen hoe uw donatie de prestaties van de roeiers direct ten goede komt.

Ik wens u veel plezier tijdens de hernieuwde kennismaking met deze oude bekende, een vertrouwd gezelschap om herinneringen mee op te halen en om u op de hoogte te brengen van het laatste nieuws van de Amsteldijk.

Ioë Hikemelaya!

L. Kox

Secretaris, Oud-Nereus

STICHTING OUD NEREUS

Oud-Nereus bestaat sinds 1921 en wordt gevormd door oud-leden die hun onderlinge band en die met Nereus in stand willen houden. Daarnaast, en waar en wanneer nodig, ondersteunen zij Nereus financieel. De activiteiten van Oud-Nereus worden, in de huidige juridische opzet, aangestuurd door de Stichting Oud-Nereus. Het vermogen wordt door jaarlijkse donaties van oud-leden gevormd, en aangewend voor onder andere de aanschaf van wedstrijdschepen.

Bestuur

Kees Jan Ponsen (voorzitter) | 020 496 89 30
Laura Kox (secretaris) | oudnereus@nereus.nl
Pim Vos (penningmeester) | 0041 - 799 632 974
Nienke Agoston | 020 669 92 43
Chris Deen | 035 544 57 98
Jaap Hulshof | 070 517 80 84
Hans Kelderman | 06 51 814 869
Janneke van Marle | 06 14 283 202
Christine Vink | 020 770 67 96
Irene Wolfs | 06 50 295 284
Myriam Steenman | 035 772 73 11

Naast te doneren aan het algemene fonds van de Stichting Oud-Nereus, bestaat ook de mogelijkheid om aan één van de overige fondsen te doneren. Elk fonds heeft twee beheerders, waarvan er één bestuurslid van Oud Nereus is, en één wordt aangesteld door de ereleden.

Alle donateurs krijgen het jaarverslag en de jaarrekening van Oud-Nereus; de donateurs van één der andere fondsen krijgen ook de jaarrekening van dat fonds toegestuurd.

OUD-NEREUS FONDS

Het vermogen wordt door jaarlijkse donaties van oudleden gevormd, en wordt aangewend voor de aanschaf van wedstrijdschepen.

Beheerders

Kees Jan Ponsen | 020 496 89 30
Pim Vos | 035 646 91 56
Adres: Vermeerlaan 13 S, 1213 EA Hilversum
Bankrekening: 60.22.43.297

NEREUS 100+FONDS

Het 100+Fonds is in 1985 opgericht met het doel een vermogen te vormen waaruit de kosten van de bootsman betaald kunnen worden. Het streven is deze kosten helemaal uit het rendement eigen vermogen te voldoen. De inkomsten van het Fonds bestaan naast intrest en dividenden, uit termijnen van lijfrenten die voor de donateur fiscaal aftrekbaar zijn.

Beheerders

Chris Deen | 035 544 57 98
Jan Peter de Geus | 035 646 97 27
Adres: Leestraat 1, 3743 EH Baarn
Bankrekening: 49.05.81.862

WILLY BLOEMENDAL COACHFONDS

Het CoachFonds is in 2002 gevormd om daaruit de kosten van organisatie, begeleiding en coaching van het wedstrijdroeien te betalen. Naast een aanzienlijke bijdrage van Nereus zelf, dragen oudleden, net als bij het 100+Fonds, bij middels termijnen van lijfrente.

Beheerders

Janneke van Marle | 06 14 283 202
Taco Bruinsma | 06 16 126 285
Adres: Amsteldijk 130 A, 1078 RT Amsterdam.
Bankrekening: 40.01.53.734.

COLOFON

Het Nereus Magazine wordt door de A.S.R. Nereus uitgegeven voor de leden van Nereus en de donateurs van Oud-Nereus, 100+ Fonds en Willy Bloemendal Coachfonds. Het komt vanaf heden twee keer per jaar uit.

redactie

Tim Bouwmeester, Bram Festen, Laura Kox, Julius van Manen, Marijn Mennes, Luc Weterings

vormgeving

Julius van Manen, Marijn Mennes

druk

Drukwerkdeal, Deventer
Oplage 1000 stuks

beeldmateriaal, met dank aan

Marijn Mennes, Merijn Soeters en Katie Steenman

INHOUD

- 3 | REDACTIONEEL
- 6 | VAN DE VOORZITTER
- 8 | WK CHUNG JU
- 10 | JAARVERSLAG
- 13 | GEBOUW LUSTRUM
- 16 | AMSTELDIJK IN HET KORT
- 17 | NEREUS GEBORENEN
- 18 | IN MEMORIAM
- 22 | NEREUS WINT DE VARSITY
- 24 | WEDSTRIJDSEIZOEN
- 26 | WEDSTRIJDKALENDER 2013
- 27 | DE UNIVERSIADE IN KAZAN
- 30 | BESTUUR '79 - '80
- 32 | HET EERSTE RONDJE IJSSELMEER

correspondentie-adres

Amsterdamsche Studenten Roeivereniging
'Nereus'

Amsteldijk 130a
1078 RT Amsterdam
020 679 7117

magazine@nereus.nl
www.nereus.nl

VAN DE VOORZITTER

Waarde Oud-Nereus leden, Terwijl ik dit korte verslag van de voorzitter aan het papier toevertrouw, is op de website van Nereus alweer te lezen dat de bestuursopvolging voor het seizoen '13-'14 inmiddels reeds geregeld is, in mijn opinie een veelzeggend feit. Het is immers beslist geen sinecure om aan het hoofd te staan van zo'n grote, actieve en immens populaire studentenvereniging als de A.S.R. Nereus, waarbij de actieve (top-)sport de boventoon voert, maar waar ook een heel jaar lang leiding gegeven moet worden aan het verenigingsleven, de vloot, het gebouw en alle bijkomende zaken en evenementen.

Toch kost het ieder jaar weer ogenschijnlijk weinig moeite om de getalenteerde leden eruit te vissen die, ondanks studiedruk, tempobeurzen, en voorgaande roeicarrière bereid zijn om een intensief maar prachtig jaar van hun actieve leven te wijden aan het verder opstuwen van de A.S.R.

Terwijl het WK in Korea voor de deur staat, waar Nereus zoals u elders in dit magazine kunt lezen, weer breed vertegenwoordigd is, kan er opnieuw teruggekeken worden op een succesvol roeiseizoen met vele prijzen, waaronder de derde Oude Vier overwinning op rij.

Jaar in, jaar uit probeert Oud-Nereus hiertoe een bescheiden bijdrage te leveren door als klankbord te fungeren voor het Nereusbestuur en vooral door het schenken van boten (dit jaar een zware vier met stuurman), of soms door het inspringen om talenten te kunnen laten deelnemen aan een groot internationaal roeitoernooi (in dit geval de Universiade in Kazan, Rusland, waarover u elders in dit nummer kunt lezen).

Inmiddels heeft er binnen het Oud-Nereus bestuur een wisseling plaatsgevonden, waarbij avuncula Laura Kox is toegetreden om de functie van secretaris over te nemen van Myriam Steenman, die vanwege haar drukke werkzaamheden, onder meer als actief voorzitter van de ARB, deze taak aan Laura overdraagt.

Aan de Amsteldijk gaat het leven intussen voort, waarbij de nieuwe trap met dito hek een fraaie blikvanger vormt, naast het immer imposante krachthonk met de openslaande deuren, waardoorheen menig Amsterdammer zich dagelijks vergaapt aan de Nereusroeiers die alweer te keer gaan op de breed opgelijnde serie roeiergometers en krachttoestellen.

Ter afsluiting van het seizoen was op een zonovergoten Bosbaan weer de klassieke Oud-Nereus borrel op de zondag van de Koninklijke georganiseerd, welke dit jaar zeer goed bezocht werd en waar zeer geanimeerd en onder perfecte omstandigheden (voor roeiers en publiek) na vele jaren weer eens kon worden genoten van een Nederlandse winnaar van de Holland beker, naast overigens een aantal klinkende Nereus overwinningen in andere nummers.

Tenslotte. U kunt binnenkort van ons weer een aantal aankondigingen en berichten verwachten over evenementen, bijeenkomsten en de doelen waarvoor Oud-Nereus staat. Immers, alleen met uw aller steun kunnen wij blijven streven naar ons doel om Nereus ook tot in de verre toekomst te blijven ondersteunen in zijn zucht naar roeioverwinningen tot op de hoogste podia en zijn bestaan als meest prominente roeivereniging in Nederland en ver daarbuiten.

Ioe Hikemelaya,

Keesjan Ponsen,
Voorzitter Oud Nereus

WK CHUNGJU, ZUID-KOREA

GESCHREVEN DOOR **LIEVE LEIJSEN**

Robert Lücken en Boaz Meylink hebben in de mannen vierzonder goud gewonnen tijdens de Wereldkampioenschappen in Chungju, Zuid-Korea. Voor het eerst sinds 1991 wist een Nederlandse ploeg weer goud te winnen in een Olympisch nummer. Een historische wereldtitel na een zeer sterke race met een fenomenale laatste 500 meter.

Het is vierentwintig jaar geleden dat er door Nereus voor het laatst goud is gewonnen in een Olympische klasse. Destijds waren het 'de drie beren van ruim honderd kilo, Hans Kelderman, Koos Maasdijk en Herman van den Eerenbeemt, voorgeslagen door de veel jongere en twintig kilo lichtere Rutger Arisz'. Ook zij sprintten in de laatste meters naar het goud. Nu waren het Boaz Meylink en Robert Lücken die voor Nereus onder rood-wit-blauwe vlag de wereldtitel wisten te veroveren. Onder leiding van Diederik Simon hebben beide mannen hun eerste halen gemaakt, hun eerste internationale succes behaald en Diederik Simon was erbij toen de Holland Vier winnend over de streep kwam. De ervaring van de vijfvoudig olympiër is dan ook goed overgedragen aan de jongere generatie, maar de weg naar dit succes liep voor beide roeiers heel anders.

Boaz Meylink kwam in 2004 aan op Nereus, sloeg zwaar '05 voor en wist daarmee het klassement te winnen. Na vele trainingssuren liet hij zien dat hij bij de sterkste roeiers van Nederland hoorde. Zijn eerste internationale succes was de World Cup in 2010, in Bled. Daar wist hij in de mannen acht, voorgeslagen door Diederik Simon, zilver te winnen. Twee jaar later behaalde hij tijdens de Olympische spelen in de mannen vierzonder een zeer knappe vijfde plek. De ploeg was nog jong, en voor allen waren het de eerste Spelen, maar met deze prestatie lieten de heren zien dat zij veel in hun mars hadden. Robert Lücken kwam ook in 2004 aan op Nereus, maar behoorde in zijn eerste jaar tot de lichte sectie. Na een zomer hard trainen, vele kilo's zwaarder maar vooral veel spiermassa rijker, sloot hij zich aan bij de zware sectie. Ook hij won zijn eerste internationale medaille in de mannen acht.

Voorgeslagen door Diederik Simon behaalde hij brons tijdens de Wereldkampioenschappen in 2009. Door een hardnekkige rugblessure moest hij de Olympische Spelen in Londen aan zich voorbij laten gaan. Maar na een lange weg in zijn herstel wist hij zeer sterk terug te keren.

Zodoende lag er in het najaar een nieuwe ploeg op het water; de Holland Vier. Boaz Meylink op boeg, voorgeslagen door voormalig lichte roeier Robert Lücken.

Al snel werd er een prestatie van formaat neergezet. Eind mei werd de vier dankzij een denderende eindsprint Europees kampioen waarmee zij lieten zien mee te kunnen strijden met 's werelds beste ploegen. De ploeg focuste zich met name op technische vooruitgang, maar moesten in Luzern nog genoeg nemen met een vierde plek. In de periode voorafgaand aan het WK heeft de ploeg naar eigen zeggen enorm veel progressie geboekt. Vol vertrouwen lagen zij dan ook aan de start en roeiden tot de finale een sterk toernooi. Maar tot dan toe hadden ze nog geen gebruik gemaakt van hun beruchte en machtige eindsprint. Deze hadden ze zorgvuldig bewaard tot het moment suprême.

De finale is niet in een paar woorden te omschrijven, het zijn de beelden die laten zien hoe groots deze prestatie is. Tijdens de finale ligt de ploeg op 1000 meter nog achter Australië, de Verenigde Staten en Italië. Als een geoliede machine schuiven ze langzaam, maar gestaag naar voren. Ze vechten zich langs Italië, naar een derde positie op de 1500 meter. Wat is er dan nog mogelijk? De ploeg schuift nog verder naar voren, op weg naar de Amerikanen. De laatste 250 meter varen ze richting zilver. Is er meer mogelijk? Het is mogelijk, het kan, het gebeurt. Nederland wordt wereldkampioen en het bordeauxrood is alom vertegenwoordigd.

Een buitengewone prestatie waar Nereus bijzonder trots op is. Het vertrouwen is dan ook groot dat wij de komende jaren nog veel van Robert Lücken en Boaz Meylink zullen horen.

2013 WORLD ROWING CHAMPIONSHIPS		
RESULT FINAL		
M4-		
1	 NETHERLANDS	6:13.95
2	 AUSTRALIA	6:14.58
3	 UNITED STATES	6:15.46
4	 ITALY	6:16.68
5	 GREAT BRITAIN	6:22.71
6	 CZECH REPUBLIC	6:22.95

SAMSUNG

CHUNGJU, KOREA www.worldrowing.com

JAARVERSLAG

Waarde (oud)-Nereïd(e), geachte lezer, Het seizoen 2012-2013 is voorbij, de tijd van schrijven is nog in afwachting van het WK in Zuid-Korea, echter er kan nu al gesteld worden dat het een mooi en goed jaar voor de A.S.R. was. Een jaargang waarin veel heeft plaatsgevonden en waarin Nereus zich meerdere malen van zijn beste kant heeft laten zien. Op roeiend gebied werd er goed gescoord op het EK te Sevilla, een gouden en een bronzen medaille. Uiteraard werd de Varsity, net als de afgelopen twee jaar, weer gewonnen. Op organisatorisch gebied is er een extra hoofdsponsor aangetrokken voor het competitieroeien en is de keuken vergroot en vernieuwd zodat men gemakkelijker en hygiënischer de hongerige wedstrijdroeiers kan voorzien van een maal.

Het ledenaantal bereikte dit jaar een aantal van 953 leden. In de afroeiperiode zullen waarschijnlijk wederom meer eerstejaars studenten zich aanmelden dan Nereus aan kan, wat aangeeft dat Nereus nog altijd de grootste en populairste roeivereniging van Nederland is.

Naast de grote overwinningen regende het overwinningen door het seizoen heen, en een nieuw blikkenrecord van 161 (let op de tijd van schrijven) toont aan dat Nereïden wederom zeer vaak als eerste over de streep weten te komen. Bijzonder noemenswaardig zijn de zilveren medaille van Frans Goutier op het WK onder 23 te Linz eind juli, evenals de bronzen medaille voor Matthew Klein Punte en Jonathan Lemaire in de Universiade-acht, gecoacht door Robert Wijers. Tevens is, ondanks de afwezigheid van de Oude Acht, de blauwe wimpel door de Oude Dames Acht veilig gesteld en in de vlaggenmast gehesen. De Oude Acht wist wel de zeer koude Heineken Roevierkamp winnen, ondanks een chaotisch verlopen 750m.

De algehele dominantie was er dit jaar meer dan voorgaande jaren, maar nog lang niet van het verlangde niveau. De Varsity werd uiteraard overtuigend gewonnen maar eindigde voor Eerstejaars Zwaar en Licht in mineur. Wel werd op de NSRF Slotwedstrijden door alle eerstejaarsploegen gewonnen en stelden Eerstejaars Licht en Eerstejaars Dames hun klassement veilig.

Bij de middengroepen werd goed gevaren, bij zwaar wisten vier mannen plaats te nemen in de acht die streed voor de Temple Challenge Cup. De lichte mannen groeiden in het seizoen en domineerden hun veld.

Maar liefst zes ploegen werd uitgezonden naar het Senioren-B WK in Linz. Een knappe zilveren medaille voor Frans Goutier in de lichte skiff was het resultaat. Verder was er goud en brons op het EK, tweemaal brons op de Worldcups, brons op de Universiade te Kazan, 3 NK-titels en drie behaalde nationale titels op de ergometer. Daar komt het WK nog bij, waar men goede hoop heeft op mooie prestaties van de Nereïden aldaar.

Govert Viergever, Ruben Knab en Vincent van der Want nemen plaats in Holland Acht en Boaz Meylink en Robert Lücken roeien in de Holland Vier. Daarnaast roeit Lisa Wörner in de LW2x, Olivia van Rooijen in de W2- en Kirsten Wielaard en Aletta Jorritsma in de W4- op het WK te Chungju.

Ook met het competitieroeien blijft het bijzonder goed gaan. Er waren tien heren- en tien dames eerstejaars competitieploegen. Afgelopen jaar werd door de Dames Clubacht de Kruithuisbokaal gewonnen, de Dames B4+ besliste de eindstrijd in hun voordeel en Heeren 1 won sinds lange tijd de NOOC-bokaal voor eerstejaars C4+-ploegen.

De samenwerking met Kempen en Co. verloopt nog altijd voorspoedig, en vaak zijn er uitwisselingen van kennis en ervaringen op diverse gebieden. Daarnaast zal Campus Zuid de hoofdsponsor van het competitieroeien op Nereus worden.

Niet alleen op het water maar ook in de organisatie blijft Nereus altijd vooruitstrevend. De ITDS-Carpit Noctem, de NKIR, de Thetissprint, het Gala, het Rondje IJsselmeer, de Afroeiperiode, de Sociëteitsweek en natuurlijk de Heineken Roevierkamp: het waren stuk voor stuk fantastische evenementen.

De contacten met het A.S.C-A.V.S.V. en de Senaat waren goed dit jaar. Dit resulteerde na de Varsity overwinning in een fantastische kroegjool op het NIA.

Zoals ieder jaar werden er ook dit jaar weer een aantal personen onderscheiden voor hun bijzondere bijdragen aan de A.S.R. Nereus. Bram Festen en het Bestuur 2011-2012 werden geavunculeerd. Peter Kolsters werd voor zijn enorme inzet voor Nereus benoemd tot Lid van Verdienste. Tenslotte werd er dit jaar bij de overdrachts ALV weer een overwinningslijst onthuld.

Het gaat goed met Nereus. Nereïden streven nog altijd naar het maximaal mogelijke van hun kunnen. Met de zekere financiële positie door een extra hoofdsponsor doet ons niet anders dan te stellen dat Nereus de 131e Varsity ook zal winnen. Nereus wint de Varsity!

Ioe Hikemelaya!

Steven van Dooren
Praeses der A.S.R. Nereus 2012-2013

GEBOUW LUSTRUM XII

GESCHREVEN DOOR **DONALD KREIKEN**

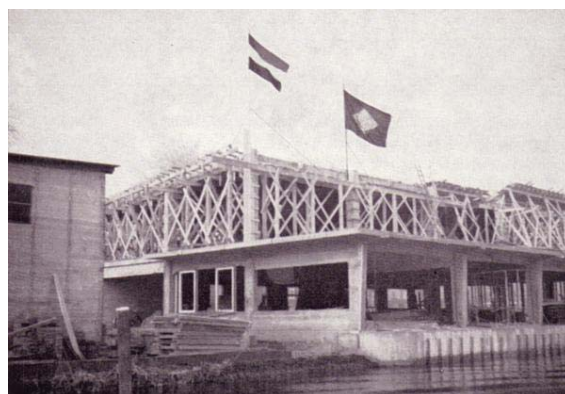
9 mei 2013. Na 60 jaar werd de vlag gehesen voor de bordeauxrode dame ter ere van het bereiken van de diamanten leeftijd. De A.S.R. Nereus is sinds oprichting uitgegroeid tot een grote en succesvolle vereniging. Het botenhuis heeft door de jaren heen het groeiend aantal leden en de gestaag uitbreidende vloot opgevangen. Door de jaren heen op verschillende plekken aan de Amstel gehuisvest, is het gebouw van een houten schuytenhuys veranderd in een betonnen parel in stijl van de Amsterdamse School. Een prachtig botenhuis aan de Amstel, dat symbool staat voor het bordeauxrode bastion; het ongeëvenaarde succes van de roeiers aan de Amsteldijk 130a.

De feestelijke lustrumdag werd aangevangen met een zakelijke vergadering van de Gebouw Advies Commissie. Met hun ervaring staken zij korstondig hun handen uit de mouwen om het Gebouw prachtig te maken. De nieuwe brede betontrap, waarvan de totstandkoming een lange aanloop kende van vergunningsaanvragen en opleveringsgeschillen, werd in aanwezigheid van de GAC en meerdere avunculi geopend. De eer was aan dhr. Lammertse, architect van de nieuwe trap, om een groot bordeauxrood lint door te knippen en de trap te dopen met Amstelwater.

Dhr. Lammertse doopt de trap

Herman Lammertse is als huisarchitect verbonden aan Nereus door de aanbouw van de derde botenloods in 1993 en de oplevering van het krachthonk in 2001. De nieuwe trapleuningen en het hekwerk zijn door hem geheel in stijl ontworpen. Zijn kleinzoon, tevens toekomstig bouwkundige, was aanwezig bij de opening, opdat de continuïteit van zijn kennis kan worden gewaarborgd. Onder het genot van het vlees van de barbecue en live muziek van de Nereusband, werd tot in de late uren bij een bescheiden vuur vol lof gesproken over het botenhuis en haar rijke geschiedenis.

Loods in aanbouw, 1953

Na de oprichting werd het eerste botenhuis geopend aan de Amsteldijk, dat plaats bood aan een tweetal boten en de bootsman huisvestte. In de jaren voor de Tweede Wereldoorlog werd het gebouw naarstig uitgebreid om te voorzien in voldoende ruimte voor nieuwe boten en natuurlijk de bootsman. In 1893 besloot men tot de bouw van een tweede botenhuis. Vele uitbreidingen volgden, waaronder lange vlotten voor achten en een tweede verdieping die een prachtig uitzicht bood. Helaas resten ons enkel de foto's hiervan. Ten tijde van de Tweede Wereldoorlog ging het Gebouw ten onder aan de bezetter, die het volledig afbrak. De inboedel en overwinninglijsten zijn gespaard gebleven dankzij een aantal trouwe leden, maar het betekende een diep dal voor Nereus.

Na de oorlog kroop Nereus weer richting het succes van de jaren '30. Toch zat Nereus wegens financiële redenen nog jarenlang zonder botenhuis; de boten waren her en der in Amsterdam gestald. Echter, begin jaren '50 werden er vooral door hulp van Oud-Nereus plannen gemaakt voor de bouw van een nieuw botenhuis. Een belangrijke bijdrage kwam van Oud-Nereus, aangevoerd door Dhr. Marres. Zij spanden zich in om een nieuw gebouw te financieren, dat met een betonnen constructie de veelbelovende toekomst van Nereus zou kunnen doorstaan. Architect Van der Linden tekende verschillende ontwerpen, maar uiteindelijk werd gekozen voor een ontwerp, waarvoor men zelfs de vrouw van wijlen meester-architect Berlage consulteerde. Uiteindelijk ging in augustus 1952 de eerste paal de grond in.

Op 9 mei 1953 was de euforie dan ook groot toen een nieuwe en prachtig botenhuis aan de voet van de Berlagebrug werd opgeleverd. Het Gebouw werd geopend door burgemeester D'Ailly middels een lange en dankbare toespraak. Er werd gesproken over het belang van het botenhuis voor de vereniging en dank uitgesproken voor de grote steun die kwam vanuit Oud-Nereus. Na afloop werd Dhr. Marres benoemd tot Erevoorzitter.

In de jaren zeventig wordt ook Thetis ondergebracht op Nereus. Na de fusie komen de dames uit hun befaamde Thetishut en krijgen zij ook een fysieke plek binnen de vereniging. Ook gescheiden kledkamers zijn hier een onderdeel van. Al die jaren kende Het Gebouw meerdere

functies. Een daarvan was het huisvesten van de beheerder en de bootsman. De witte deuren leidden tot een trap naar boven, waar de Wooning zich bevond. De Wooning was lange tijd een baken in zee voor Nereïden en het Gebouw, een wakend oog en een berg aan advies.

In de jaren '90 is het groeiende aantal leden en de introductie van de ergometer reden genoeg voor uitbreiding. Allereerst wordt een derde loods bijgebouwd, waarna rond de millenniumwisseling hier bovenop het huidige krachthonk wordt gebouwd. De successen van Nereus en de komst van het competitieroeien legt zijn druk op de sociëteit en loodsen en is overal op de vereniging merkbaar. Sinds de aanbouw van het krachthonk als laatste grote uitbreiding is de vereniging blijven groeien in haar ledenaantal en dit is merkbaar in de faciliteiten. De Wooning heeft plaatsgemaakt voor extra vergaderruimte, die intensief voor het professionele coachen wordt gebruikt. Een nieuwe betontrap voorziet het botenhuis van betere vluchtmogelijkheden en ook de keuken werd uitgebreid om het groeiend aantal leden van het nodige krachtvoer te kunnen blijven voorzien.

“Het Gebouw staat nog steeds, en daar is ook alles mee gezegd” is de traditionele leus waarmee ironisch wordt aangeduid hoe het gebouw voorziet in de continue uitbreiding van Nereus. Wat begon als een timmerwerk van dhr. Ingehohl in 1886 is uitgegroeid tot een bordeauxrood bastion, dat zijn dependance kent in Madurodam, de canon van de Nederlandse architectuur.

Gebouw in aanbouw jaren 50

Gebouw oplevering

AMSTELDIJK IN 'T KORT

GESCHREVEN DOOR **LUC WETERINGS**

Amsteldijk 130a verandert

Het afgelopen jaar is wederom een bijzonder bewogen jaar geweest voor de A.S.R.. Aan het begin van het seizoen waren de blikken tijdens de A.L.V. nog vooral gericht op de geplande veranderingen (verbeteringen?) aan het gebouw die in het verschiet lagen. Het gebouw staat nog, maar daar is lang niet alles mee gezegd. Zo kwam er een nieuwe, betonnen toegangstrap tot de sociëteit, moe(s)t de Wooning plaatsmaken voor een coach- en stuurvergaderingsruimte, zou het krachthonk uitgebreid worden en de keuken doorgetrokken naar wat nu nog het fustenhok is. Over de stand van zaken omtrent dit alles leest u verderop in deze editie meer. Temidden van al deze veranderingen vierde het gebouw dit jaar bovendien op vreugdevolle wijze haar XXIIe lustrum.

Nieuws binnen de wedstrijdsectie

Het afgelopen jaar was echter ook een jaar waarin verscheidene nieuwe initiatieven op wedstrijdgebied hun vuurdoop kenden. Zo zag de A.S.R. dit jaar voor het eerst in haar historie een eerstejaars lichte damesploeg die haar kleuren verdedigde. Dit interessante initiatief, opgezet door h.t. Wedstrijdcommissaris Lieve Leijssen, vormde het afgelopen jaar een weliswaar prille, maar toch veelbelovende stap richting een duurzaam, jaarlijks terugkerend, eerstejaars lichte damesveld en een en ander wordt momenteel geëvalueerd met alle betrokken partijen. Daarnaast was er in de aanloop naar het wedstrijdseizoen en de wedstrijdselectie een zomertrainingsprogramma onder leiding van Robert Lücken. Wedstrijdroeiers die fit de zomer door wilden komen, competitieroeiers die zich wilden voorbereiden op de wedstrijdselectie, en ambitieuze nieuwe leden met potentie konden zich -soms letterlijk- aan elkaar optrekken en zich met elkaar meten tijdens de talrijke trainingssessies in het krachthonk en op het balkon. Met een bijna 100%-score op het gebied van wedstrijdselecties

voor de laatste twee genoemde groepen en het hoge aantal behaalde blikken van de trainingsgroep als geheel mag men spreken van een uiterst succesvol initiatief.

Records

Als men het over blikken heeft, kan men terugkijkend natuurlijk niet om de mooiste statistiek voor de geschiedenisboeken van de A.S.R. heen: met een duizelingwekkend aantal van 157 behaalde overwinningen op het moment van schrijven, en met nog enkele -grote- kansen op blik en eremetaal in het vooruitzicht, was het oude blikkenrecord uit 2010-2011 (149 blikken) een maar zeer kort leven beschoren. Naast het blikkenrecord, de derde Varsitywinst op rij, winst van de eerstejaarsklassementen bij Eerstejaars Licht en Eerstejaars Dames en een gestage stroom overwinningen bij de middengroepen en ouderejaarsploegen, kan Nereus ook terugkijken op een succesvol seizoen op de internationale wateren. Uitzendingen naar het EK in Sevilla, de World Cup in Luzern, de Universiade in Kazan en het WK U-23 in Linz leverden tot nu toe niet alleen een berg aan waardevolle roeiervaring op, maar ook veel blikken met de Europese titel van Robert Lücken en Boaz Meylink in de Holland Vier als voorlopige kers op de taart.

Erepenningen en ereleden

Maar ook buiten het roeien zelf stond het jaar bol van nieuwe ontwikkelingen en heuglijke feiten voor Nereus. Aan het begin van het jaar werd, in het bijzijn van nazaten van dr. Meurer en enkele bestuursleden van Nereus, de nieuwe HvA-locatie voor ALO-, diëtië- en sportopleidingen geopend en vernoemd naar Dr. Rudolf Meurer. 'De Pruus' was buitengewoon succesvol stuurman en coach -onder meer viermaal op rij in de Oude Vier winst op de Varsity, verantwoordelijk voor winst van de Thames Challenge Cup op Henley en coach van de eveneens legendarische Simon de Wit- en de eerste erevoorzitter van Nereus. Een ander huis dat dit jaar het levenslicht zag, is een splinternieuw officieel Thetishuis aan de Bergstraat waar een select gezelschap van dames van de wedstrijdsectie een warm thuis zal vinden.

Coördinator Jongerejaars Sander Smulders liet het thuisfront juist achter zich en reisde in het voorseizoen naar Boston om daar onder de vleugels van Michiel Bartman de fijne kneepjes van het Amerikaanse universiteitsroeien en -coachen onder de knie te krijgen en als extra bagage mee terug te nemen naar de Amsterdamse wedstrijd ploegen die hij onder zijn hoede heeft. Tot slot kende 2012-2013 ook twee memorabele benoemingsbesluiten: avuncul en lid van verdienste Sander van den Berg kreeg in mei de KNSRB-erepenning omgehangen en het bestuur van Nereus besloot om Diederik Simon deze nazomer tot erelid te benoemen, waarover verderop in deze editie uiteraard nog meer. Zodoende kwam er dit jaar voor beide heren een passend eerbetoon voor hun bewonderenswaardige carrières waarmee zij de roeiwereld jarenlang hebben gekleurd.

NEREUS GEBORENEN

Met grote trots meldt uw Ab Actis de volgende geboortes

16 - 05 - 2013		Otto Herbert Maria	Zoon van Mai Thieme
16 - 05 - 2013		Olivia	Dochter van Elizabeth Verheijen en Tamas Verga
05 - 06 - 2013		Maurits Willem Hartsuijker	Zoon van Irene Wolfs
09 - 07 - 2013		Ymke	Dochter van Femme Harinck en Thomas Dirksmeijer

IN MEMORIAM

GESCHREVEN DOOR **EVERT CONSTANDSE**

Elk jaar stapten een aantal Nereïden voor de laatste keer in zijn bootje om naar de 'overkant' te varen. Zij worden elk jaar in herinnering gebracht door over hen, en hun periode bij Nereus, te verhalen. Dit jaar betreft het W.A.S. ter Kuile, J.L. Beije, H. van Haaps, S. Zwerver, A.C. Redelé en F.F. van Soest. Allen prominente vertegenwoordigers van zeer verschillende, maar wel opeenvolgende, perioden in de Nereus-geschiedenis.

DE DONKERE JAREN 1940-1945

Was ter Kuile (1925-2013)

Willem Absalom Sylvester ter Kuile, voor iedereen 'Was', kwam vlak voor de oorlog aan. Hij zat in een goede eerstejaars-acht, maar door de oorlog heeft maar één jaar kunnen wedstrijdroeien. Hoewel hij slechts drie overwinningen, waaronder de ISSA-beker, behaalde, heeft hij voor Nereus wel veel betekend als bestuurslid. Op 13 november 1940 werd hij aangesteld als Commissaris Gebouw met Joan van der Waals als praeses. Als sportbroeders hebben ze de Elfstedentocht gereden. Het laatste jaar waarin nog actief werd geroeid, was voor Nereus nog buitengewoon succesvol. In november 1941 werd het Corps echter opgeheven, en diensgevolge moest op 18 november worden besloten het roeien stop te zetten, en het zittende bestuur te belasten met de zorg voor gebouw en materiaal. Eerst moest voor de onvolprezen Dirk Bakker een oplossing gevonden worden, en toen het bericht kwam dat het Schuitenhuis zou worden afgebroken, moest het botenmateriaal veilig ondergebracht. Het werd akelig stil op Nereus. Maar toch, de maandagborrels werden stiekem gehouden, en zelfs de Dies, met boerenkool en al, werd gevierd.

Was ter Kuile

Groepsfoto genomen op 5 juni 1948 bij het 10-jarig jubileum van de toenmalige bootsman Dirk Bakker. De aanwezigen zijn het Nereus-bestuur met avunculi, het Thetis-bestuur, en uiteraard Dirk Bakker met echtgenote.

DE WEDEROPBOUW 1946-1953

Jaap Beije (1927-2013)

De omstandigheden in die naoorlogse jaren waren moeilijk. Een nieuw schuitenhuis was op korte termijn niet te realiseren, en de financiële toestand – de FAC werd daarom in 1949 ingesteld – was deplorabel. Er was groot gebrek aan ervaren coaches en de aanwas van jonge roeiers was klein. Willy Bloemendal deed er alles aan om de inmiddels tachtigjarige Dr. Meurer zo goed mogelijk te vervangen, maar Nereus moest tevreden zijn hier en daar wat succesjes bijeen te sprokkelen. Wel kwamen er in die eerste naoorlogse jaren enige veelbelovende roeiers aan: Bonne, Herderschee, Stiggelbout, Kruytbosch, Dirkwager en in 1947 de geharde waterpoloer Jaap Beije. Hij was voor roeien eigenlijk aan de kleine kant, maar wel oersterk en hij had een ijzeren conditie. Bovendien ontwikkelde hij zich tot een zeer technische en soepele roeier die zich in alle ploegen perfect kon aanpassen.

In 1948 zat hij in een stevige Jonge Vier, die zelfs het kampioenschap behaalde. Uitzending naar de O.S. in Londen werd (uiteraard ten onrechte) niet door het N.O.C. in overweging genomen. Toch was de kiem gelegd voor verdere groei, al ging die dan niet zo snel als men wilde. Er waren weer wat nieuwe talenten aangekomen zoals Heijenbrock, Wempe en Pennink, en Dick Willebrand kwam het coachteam versterken. Nereus begon zich weer te ontwikkelen, maar een Varsity of Nationaal Kampioenschap werd nog niet gewonnen. Beije werd in 1950 bestuurslid en dat seizoen begon zwak; er moest kordaat worden ingegrepen. Besloten werd dat Willebrand uit verschillende ploegen een acht moest samenstellen, die hij in korte tijd kampioen wist te maken. Ze werden uitgezonden naar de Europese in Milaan, waar ze als vijfde eindigden. Iedereen was verrast en blij: Nereus deed immers weer mee. Praeses Helfrich in zijn jaarverslag: "...Milaan liet ons zien dat het mogelijk is, uit een serie van zware nederlagen te raken en in twee maanden een acht te bouwen van internationaal niveau, wanneer de juiste Nereusstemming er is en vol enthousiasme ten uitvoer wordt gebracht...".

Verder kwam het goede bericht dat de Gemeente goedkeuring voor de bouw van een nieuw botenhuis had gegeven, en dat Oud-Nereus een vier-met, de Chris, aanbood. Toch bracht 1951 voornamelijk door continuïteitsproblemen niets dan teleurstellingen.

Het keerpunt kwam in 1952; de eerste paal voor het botenhuis werd geslagen en Nereus won – met Beije op twee – na zeventien jaar eindelijk weer de Varsity. Deze spatzuiver varende vier was een toonbeeld van techniek en gelijkheid.

De Varsity-winst, Beije is de tweede staande van links.

Het seizoen werd (voorlopig) afgesloten met een prachtig slotakkoord; tijdens de Nereuswedstrijden(!), verdiende de ploeg zijn uitzending naar de O.S. in Helsinki, dankzij een nieuw internationaal baanrecord. Na Helsinki stopte Beije met wedstrijdroeien; negen blikken lijkt een bescheiden oogst, maar daaronder wel drie kampioenschappen, de Telegraaf-Beker en de Varsity.

Na het NK in 1952, Jaap Beije (meest rechts)

In 1953 kon de wederopbouwperiode als afgesloten worden beschouwd. Een nieuwe lichting wint opnieuw de Varsity, en op 9 mei wordt het Botenhuis officieel geopend door Dr. Marres, die op deze zelfde dag tot erevoorzitter wordt benoemd. Praeses Heijenbrock concludeert:

“Nereus is er klaar voor; de periode van Roeien Om Te Winnen is aangebroken.” Jaap Beije heeft er, in deze wederopbouwperiode van Nereus, in alle opzichten hard aan getrokken.

Een plaatje voor een plakboek van BlueBand (destijds margarine) waarin je deze plaatjes van alle Olympiërs van 1952 kon plakken

ROEIEN OM TE WINNEN 1954-1960

Hans (Adriaan) van Haaps (1935-2013)

In de loop van de vijftiger jaren neemt de welvaart wat toe, de Brussels Treaty Cup wordt ingesteld; Vanier gaat coachen en trainen; het aantal afroeiërs en daarmee wedstrijdroeiers neemt toe; het coachkader versterkt zich met oud-wedstrijdroeiers (zoals Pennink, Hulshof, en Waller) die hun ervaring goed weten over te brengen; terwijl Schull met zijn bijzondere en ritmische benadering aan de indoortraining een nieuwe dimensie geeft. De Europese Roeikampioenschappen worden in Amsterdam gehouden, waar veel geleerd wordt over hoe echt hard geroeid moet worden; ter illustratie, het Bosbaanrecord van de Helsinki-vier wordt met 17 seconden verbeterd.

In 1955 komt Hans van Haaps aan, om verder als Adriaan door het studentenleven te gaan. Hij zou negentien blikken scoren. Sinds 1939 werd de Head weer gewonnen en ook op de overige nationale wedstrijden overheerste Nereus. In deze periode worden bijna elk jaar de Brussels Treaty Cup en diverse kampioenschappen gewonnen.

Een paar keer zelfs in de twee-zonder, vier-met, vier-zonder, en acht. In 1957 volgt een uitzending naar de Europese in Duisburg in vier-met en acht, met Adriaan en jongere broer Peter (Krijn voor de meesten) aan boord. En passant leidde Adriaan Nereus dat jaar als praeses. Op de Dies legt hij de eerstejaars uit welke geneugten een wedstrijdroeier zich moet ontfangen: “Geen alcohol, geen tabak, en door het vooronder wordt slechts gewaterd.”

Het jaar daarop haalt IJsselstein eindelijk zijn Varsity-blik, en de nodige kampioenschappen. Vier en acht met de beide van Haapsen, gaan naar Poznan. Bunge uit de vier brak zijn been, zodat uiteindelijk alleen de acht heeft gevaren. Maar Nereus pakte door. In 1959 biedt Oud-Nereus een serie riemen aan met de zogenaamde tulpbladen (ook wel Maconbladen). Zijn inmiddels tot praeses benoemde broertje Krijn wint de Varsity en haalt in Macon zelfs, met de nieuwe bladen, een zilveren medaille. Het komt weinig voor dat twee broers in dezelfde periode voor Nereus uitkomen. Dat moest wel eens tot verwarring leiden; in het Gedenkboek 1960 wordt aan Adriaan (in plaats van Krijn) het Varsitygoud en het Zilveren blik wordt toegeschreven. Bij dezen is dat hersteld.

‘Roeien om te winnen’; Nereus heeft deze doelstelling gehaald en bewezen bij de internationale top te horen. Hierop heeft de Vereniging in de Roaring Sixties voort kunnen bouwen, en daardoor een onwaarschijnlijke periode doorgemaakt, waarin elk jaar tenminste één Nereusploeg aan een Europese of Olympische finale deelnam. Je kunt je nu afvragen hoe de resultaten zonder doping zouden zijn geweest.

Hans (Adriaan) van Haaps: tijdens de Brussels Treaty Cup. Adriaan staat midden achter. Zijn broer zit links voor.

Saïdjah Zwerver (1939-2013)

Er zijn veel ploegen op Nereus en die moeten allemaal gecoacht worden. Dat zijn niet alleen de succesnummers, als eerstejaars-acht en Oude Vier, maar ook de overnaadse, de lichte en de B-vier. Allemaal bemand door roeiers die niet de krantenkoppen halen, maar wel met de grootst mogelijke inzet en enthousiasme wedstrijd willen roeien. Wie coachen dat? Dat zijn die Nereïden die niet zo op de voorgrond treden maar wel bereid zijn hun tijd en energie te besteden om Nereus ook in de breedte te ontwikkelen. Saïdjah Zwerver, aangekomen in 1957, was zo'n stille kracht. Zelf haalde hij drie roeiblikken, maar zijn kwaliteiten lagen bij het coachen. Begin zestiger jaren wist hij achtereenvolgens een lichte , een overnaadse en een A-vier tot de nodige overwinningen te brengen. Elk jaar opnieuw beginnen met een (meestal) bijeengeraapt groepje, en daar winnaars van maken; dat is zeker zo lastig als het begeleiden van een Oude Vier. Nereus moet deze stille krachten dankbaar zijn.

Lex Redelé (1939-2013)

In 1960 kwam Lex Redelé bij Nereus aan. Een gepokt en gemazeld, en bovenal gelauwerd sculler, winnaar van de Holland Beker en vele malen skiff-kampioen, en deelnemer aan de O.S. in Rome. Wat moet zo'n man nog op Nereus? Dat moet nu een mysterie blijven, maar druk vanuit het Corps – “eerstejaars moeten gaan roeien” – heeft zeker een rol gespeeld. Lex heeft de grootheid gehad om ‘gewoon’ in de eerstejaars-acht van 1961 te gaan zitten, tussen volstrekte beginners. Onder de coaches Dokkum en Vanier won deze acht het hele seizoen; zou dat zonder de inbreng van Lex ook zijn gelukt? Helaas eiste het leger hem op, en na de dienst is het er op Nereus niet meer van gekomen. Hoewel... Jaren later werd hij door een paar Oud-Nereïden overgehaald om met hen bij Rijnland te gaan roeien. Hij heeft dat met veel plezier gedaan.

Frans van Soest (1947-2013)

Tijdens de Roaring Sixties begonnen ook de lichte roeiers van zich te laten horen. Het lichte roeien kreeg meer aandacht en aanzien; er werden meer nummers uitgeschreven, en ook internationaal

kwam er wat op gang hetgeen culmineerde in 1970 toen de eerste (zij het nog officieuze) wereldkampioenschappen in St. Catharines werden georganiseerd. Tegenwoordig is het lichte roeien een vanzelfsprekend onderdeel van het roeiprogramma, maar dat was toen absoluut nog niet zo. In 1967 kwam Frans van Soest aan. Een gentleman oude stijl, van licht postuur, die met zeven gelijkgebouwde heren aan de basis stond van het ‘Circus-Dik’, dat naam maakte met een onverwachte overwinning in Duisburg. Met name op de Duitsers maakte dit diepe indruk; “Het werd stil op Wedau.” Deze groep stond onder leiding van Ralph Dik en ging het lichte roeien in Nederland steeds meer overheersen. In 1970 roeide Frans niet meer, omdat zijn kandidaats voorging. Als één van de pioniers van het lichte roeien heeft hij daardoor niet meegemaakt hoe deze groep alle nummers op de N.K. – alleen de lichte twee-met (!) lieten ze schieten – wonnen. Als wegbereiders van het lichte roeien organiseerden ze zelf de reis naar St. Catharines – de Roeibond zorgde alleen voor het botentransport – waar ze net niet de eerste wereldkampioenen werden.

Was, Jaap, Adriaan, Saïdjah, Lex en Frans; allen gaven ze hun bijdrage aan Nereus in de tijd dat zij actief waren. Ze hebben allen hun band met Nereus behouden en hun betrokkenheid getoond door indien mogelijk op lustra en andere bijeenkomsten te komen. Als Oud-Nereusmannen hebben zij hun leven lang op royale wijze uitdrukking gegeven aan hun bijzondere gevoelens voor Nereus.

Frans van Soest: in het Circus-Dik tijdens de Head in 1969 met Frans op drie.

NEREUS WINT DE VARSITY

Weken van tevoren schalde het al door de gangen van het bordeauxrode bastion, het Amstelwater droeg het geluid de stad in en weergalmde de woorden 'Nereus wint de Varsity!'

Dit jaar leek er op papier weinig mis te kunnen gaan. Met roeiers Robert Lücken, Peter van Schie, Ruben Knab, Dirk Uittenbogaard en stuurman Tim van den Ende kon de winst op papier al worden uitgeteld. De druk bij de roeiers was groot, de meegereisde Nereïden in groten getale aanwezig en het wilde water van het Amsterdam-Rijnkanaal onvoorspelbaar. Niets is zeker tot het finish-schot klinkt.

Zondag 7 april is het zover. Het Varsityterrein kleurt bordeauxrood en rond de klok van vijf begeeft iedereen zich richting de waterkant om de start op het grote scherm aan de overkant te kunnen zien. Nereus' Oude Vier is goed weg uit de start, ligt voor en loopt uit. Pogingen van Triton en Skadi om dichterbij te komen stranden. Nereus wint de Varsity! Met overmacht.

De Siberische temperatuur laat het niet toe te water te gaan. Onder enorm gejuich worden de roeiers op het ponton als helden onthaald en de euforie wordt goed doorgezet wat resulteerde in een prachtige kroegjool. De 39e overwinning prijkt nu vol trots op het Varsityvaandel.

WEDSTRIJDSEIZOEN 2012-2013

GESCHREVEN DOOR **LIEVE LEIJSEN**

Nereus groeit in alle opzichten. Naast het enorme aantal nieuwe leden groeien we in kwaliteit. Nereus was de beste en is opnieuw de beste. Met een recordaantal blikken en maar liefst elf atleten in de nationale equipe is het de kwaliteit die voorop staat. Maar de investering in een professionele structuur is noodzakelijk om verdere groei mogelijk te maken. Nereus dient niet alleen nu de beste te zijn, totale dominantie is iets waar we altijd naar zullen streven.

EERSTEJAARS

De eerstejaarsploegen kenden allen een goed seizoen. De Eerstejaars Dames vormden een ploeg van tien roeisters, wat een succesvol concept bleek. Na de winst op de Martini Regatta waren de dames verzekerd van het klassement, een prestatie die sinds 2007 niet meer is neergezet. Eerstejaars Licht had ook een leidende positie aangenomen in het klassement, voor hen zouden de Slotwedstrijden echter bepalend zijn. Na een mooie overwinning tijdens deze laatste krachtmeting mogen ook zij zich de beste eerstejaarsploeg van Nederland noemen. Eerstejaars Zwaar kende een erg goede start in het voorseizoen, waar zij alles wisten te winnen. Uiteindelijk moesten zij helaas twee ploegen voor zich dulden in de race om het klassement. Naast alle bekende velden was er dit jaar een nieuw veld; het eerstejaars lichte dames dubbelvierden veld. Volgend jaar zal ook dit een klassement worden, met hopelijk net zo'n gemotiveerde ploeg als dit jaar.

MIDDENGROEPEN EN OUDEREJAARS

In zowel de zware als lichte sectie bracht Nereus dit jaar een goed varende development vier voort. Tweedejaars Zwaar wist het gehele seizoen vele races te winnen. Door het missen van de

Slotwedstrijden moesten zij genoegen nemen met een tweede plaats in het development veld. Ook Tweedejaars Licht deed goede zaken. Beide ploegen zullen hoogstwaarschijnlijk begin september het Europees Studenten Kampioenschap roeien.

Voor zowel de middengroepen als de ouderejaars was het een zeer succesvol seizoen. Met drie nationale titels op het NK Indoorroeien en een recordaantal overwinningen op de Winterwedstrijden ging het voorseizoen goed van start. De Heineken Roeivierkamp werd gedomineerd door onze mannelijke roeiers en de Oude Dames Acht wist haar titel tijdens de Head of the River te prolongeren, waarmee de blauwe wimpel ook dit jaar fier langs de Amstel wappert. De voorbereidingen voor de Varsity waren inmiddels in volle gang. Robert Lücken, Peter van Schie, Ruben Knab, Dirk Uittenbogaard en stuurman Tim van den Ende, gecoacht door Jan Klerks en Robert Wijers, hebben getoond niet onder de hoge druk van de vereniging te bezwijken. Op zondag 7 april werd voor de 39e maal het Varsity Goud gewonnen.

Ook het kortebaanseizoen bleek zeer succesvol. Naast alle andere mooie overwinningen zijn er dit jaar maar liefst tien nationale titels en vele

uitzendingen behaald. Een van de buitenlandse toernooien was dit jaar de Universiade, een toernooi voor studenten met de allure van een Olympische Spelen. Jonathan Lemaire en Mathew Kleine Punte behaalden onder begeleiding van Robert Wijers een bronzen medaille in de mannen acht. Freek Robbers, gecoacht door Frank van der Ploeg, kwam in de mannen dubbeltwee als tweede over de finish in de B-finale. Bovendien werd er als afsluiting voor de middengroepen dit jaar opnieuw naar het pittoreske Henley afgereisd. Middengroep Zwaar formeerde een acht voor de Temple Cup en haalde de kwartfinales. Robert Vicic en Dominc Meyrick-Cole moesten in de dubbeltwee hun meerdere erkennen in de leiders van het WorldCup klassement. Reinier Waij voer in een Okeanos-Combinatie de Visitor's Challenge Cup en Ella van der Haar werd overgevoegen door Oxford om daar de universiteitsacht voor te slaan in de Remenham Cup.

WK ONDER 23

Op het WK onder 23 in Linz kwamen zes Nereïden in actie. Frans Goutier, gecoacht door Bart Donders, wist na een mooi seizoen met een indrukwekkende race zilver te winnen in de lichte mannen skiff. Ivo de Graaf voer in de lichte mannen vierzonder met overtuiging naar de winst in de B-finale en Martje de Jong werd in de lichte dames dubbeltwee derde in de B-finale. Anne Fischer en Ilse Paulis kenden een wat ongelukkig toernooi in de dames dubbelvier, met als uiteindelijk resultaat een zevende plek. Ilse Paulis roeide daarnaast ook nog in de damesacht en finishte als zesde. Daniël Nip, gecoacht door Peter Kolsters, behaalde een elfde plek in de mannenacht.

TOPROEIEN

Nereus mocht zichzelf dit jaar weer de hofleverancier van de Nederlandse equipe noemen. Maar liefst elf Nereïden behoren tot de A-equipe en reisden af naar verschillende internationale toernooien.

Eind mei vonden de Europese Kampioenschappen plaats in Sevilla, Spanje. Een groot succes voor Robert Lücken en Boaz Meylink, waar zij met een denderende eindsprint de Europese titel veroverden. Ook de Holland Acht, met daarin Govert Viergever, Vincent van der Want en Ruben Knab, voer een goed toernooi met brons als resultaat.

De laatste WorldCup in Luzern was een goed meetmoment voor het komende WK in Chungju, Zuid-Korea. De velden waren zwaar bezet met de aanwezigheid van vele topploegen. Voor de Holland Acht was er na brons op het EK nu ook een prachtige prestatie in Luzern. Zij wisten vlak voor de Britse toproeiers te finishen, en namen het brons mee naar huis. Aletta Jorritsma en Kirsten Wielaard voeren in Luzern hun eerste internationale race in de vierzonder en wonnen ook brons.

Ook op de wereldkampioenschappen in Chungju zijn indrukwekkende prestaties geleverd, wat heet: met een wereldtitel in de vierzonder schreven Robert Lücken en Boaz Meylink geschiedenis in het Verre Oosten. Over deze race en het verdere succesvolle verloop van het WK verderop in deze editie meer.

WEDSTRIJDKALENDER

MAAND	DATUM	EVENEMENT	ROEIBAAN	PLAATS
Oktober	19	Tromp Boat Race	Hilversums Kanaal	Hilversum
	19-20	Head of the Charles	Charles River	Boston (MA), USA
November	3	November Vieren	Amstel	Amsterdam
	24	Hel van het Noorden	Eemskanaal	Groningen
December	7	NK Indoorroeien	Sporthallen-Zuid	Amsterdam*
Februari	22-23	Winterwedstrijden	Schie	Delft
Maart	15-16	Heineken Roeivierkamp	Amstel	Amsterdam*
	23	Head of the River	Amstel	Amsterdam
	29-30	World Cup I		Sydney
	29-30	Twee-/Skiffhead	Amstel	Amsterdam
April	6	Varsity	Amsterdam Rijnkanaal	Houten
	6	Boat Race: Oxf – Cam	Thames	Londen, GB
	19	Husk Carpit Noctem	Amstel	Amsterdam*
	19-20	NK / Westelijke Regatta	Bosbaan	Amsterdam

[*] Wedstrijden georganiseerd door de ASR Nereus.

De volledige wedstrijdkalender is te vinden op <http://www.nereus.nl/agenda/wedstrijdkalender>.

DE UNIVERSIADE IN KAZAN

GESCHREVEN DOOR JONATHANLEMAIRE

Van 6 tot 17 juli vond dit jaar de Universiade plaats in Kazan, Rusland. Dit is een groot toernooi voor studenten, dat eens in de vier jaar georganiseerd wordt. Het is bedoeld voor opkomend talent om de stap naar de internationale top te maken. Nereïden Jonathan Lemaire, Mathew Kleine Punte en Freek Robbers werden uitgezonden onder begeleiding van coaches Robert Wijers en Frank van der Ploeg, mede dankzij financiële steun vanuit Oud-Nereus. De roeiers brachten verslag uit van hun ervaringen.

Tot enkele maanden geleden hadden wij nog nooit gehoord van de Universiade, maar na wat spoorwerk op internet bleek dit, op de Olympische Spelen na, het grootste sportevenement ter wereld te zijn. Dat hebben we gemerkt... De ontvangst was zeer enthousiast, tientallen mensen stonden ons toe te juichen toen we de ontvangsthallen binnenvamen.

Met een bus werden we naar het speciaal gebouwde “Universiade Village” gebracht, bestaande uit 30 flats waar 14.500 gasten verbleven. De beveiliging van het dorp was te vergelijken met die op een

vliegveld. Na verloop van tijd werd dit best frustrerend, maar beter zo uitgebreid dan niets. Werkelijk alles wat je nodig kan hebben was aanwezig in het dorp: een souvenirshop, maar ook een grote entertainment ruimte, een ziekenhuis en zelfs een brandweerstation. Ook was er een gigantische “Food Court” waar we werkelijk alles konden eten wat we wilden, en dat 21 uur per dag! Van Aziatisch tot Europees en van Russisch tot Halal, en er was zelfs een McDonalds. Om je makkelijk te kunnen verplaatsen in zo’n groot dorp reden er golfkarretjes rondjes langs de belangrijkste plaatsen.

Na een aantal dagen te hebben getraind, mochten we op zaterdag dan echt aan de bak in de voorrondes. Met de bus waren we in 10 minuten bij de roeibaan. Langs de gehele route stonden mensen ons toe te juichen!

M8+

Voor de mannen acht met stuurman (Jonathan Lemaire, Mathew Kleine Punte en coach Robert Wijers) verliep de eerste wedstrijd niet helemaal zoals gehoopt. Het was de eerste wedstrijd waar we al die tijd voor getraind hadden en iedereen was toch wel wat gespannen. De start was op zijn minst bizar te noemen. We lagen klaar en de kamprechter begon de startprocedure: “Norway,

The Netherlands, Russia, attention.” Direct na “attention”: een gigantische onweers-flits, gevolgd door een keiharde donderslag! Ondanks al deze afleiding hielden we de focus in de boot en startten we goed weg.

De Noren hadden we snel achter ons gelaten en de Russen lagen een taftje voor, maar toch bleven we goed bij ze. Rond de 1000 meter brak het noodweer echt los, met harde windvlagen als gevolg. Hier hadden we duidelijk moeite mee, waardoor we de Russen niet meer bij konden houden. Dit betekende dat we de volgende dag de herkansing moesten varen voor een plek in de finale.

Voor de herkansing was de spanning weg. We wisten dat we hard konden roeien, er was een ontspannen sfeer, het weer was goed en we wilden laten zien waarvoor we gekomen waren: een podiumplek! De start, waar we veel op getraind hadden, was perfect en we merkten in de eerste paar halen al dat we weg schoven van het veld. Alleen de Wit-Russen kwamen met onze sterke start mee. Na een goede tweede 500 meter schoven we ook van hen weg, maar het lukte ons niet om al helemaal los van ze te komen. Hierdoor hadden we nog een eindsprint nodig om ze af te houden en de winst zeker te stellen. Uiteindelijk wonnen we met een kwart bootlengte. Dit voelde als een van onze beste races en gaf ons veel vertrouwen voor de finale!

Inmiddels was wel duidelijk dat de start er goed in zat. We lagen in het midden van de baan met de grootste concurrenten naast ons, Oekraïne links en Rusland rechts. We gingen er wederom hard vandoor, maar ondanks dat liepen ze allebei langzaam weg. In het middelste gedeelte van de race bleef het gat tussen ons en de Oekraïners gelijk en we maakten ons hard voor een machtige eindsprint voor de plek om het zilver. Maar aan de andere kant kwamen de Polen ook nog hard opzetten. Ondanks dat onze eindsprint het snelste was van het veld, was het niet voldoende om de Oekraïners te verschalken. We kwamen als derde over de streep. BRONS!

M2X

Net als de acht groeide de dubbeltwee (Jan Erik Freund (Okeanos), Freek Robbers en coach Frank van der Ploeg) ook in het toernooi. Een mislukte voorwedstrijd werd gebruikt om het raceplan uit te bouwen, wat diezelfde middag resulteerde in winst in de herkansing.

In de halve finale kwamen we op de eindstreep een seconde tekort voor de A-finale, de Italianen beschikten over een iets hogere baansnelheid. In de B-finale gingen we overtuigend aan de leiding. Door een sterke eindsprint van de Esten en een te laat ingezette eindsprint van onze kant eindigden we op de tweede plaats. Tevreden met onze laatste race, kom je toch balend de boot uit dat je in de laatste 250m drie seconde weggeeft. Kortom, we hadden een paar seconden beter moeten zijn. Dan vaar je wel mee in een A-finale, want in de halve finales lagen de nummers twee tot en met negen binnen 4 seconde van elkaar.

Naast het roeien zelf is ook de (ontspannen) sfeer belangrijk. Qua sfeer zat het in de kleine Nederlandse equipe wel goed, zowel tussen de roeiers als met de andere sporters uit het schermen en atletiek. Dezelfde middag dat Mathew en Jonathan hun medaille omgehangen kregen, schermde Tristan Tulen (gecoacht door olympiër Bas Verwijlen) voor de bronzen plak, en natuurlijk zaten alle roeiers op de tribune. Het praten met en kijken naar andere sporters is heel leerzaam. Op de dag van het schrijven zaten we weer met kippenvel op de tribune bij een wereldrecordpoging clean & jerk van 264 kilo.

Kortom, een toernooi als dit gaat ons in de toekomst alleen maar voordeel bieden. Zowel op roeiend gebied als in de randzaken zoals security checks, accreditaties, vrijwilligers, eetzaal voor 4000 man, kleren, pins ruilen enzovoorts. Wij waarderen het zeer dat Oud-Nereus een bijdrage heeft geleverd om ons dit toernooi en deze ervaring te laten meemaken. Wie weet wat hier allemaal van komt, wij zijn in ieder geval zeer gemotiveerd nog vele grote toernooien en medailles op onze naam te schrijven.

BESTUUR '79-'80

GESCHREVEN DOOR **PIM VAN ROOIJEN**

Met een grote 'burgerlijke' inbreng en slechts één corplid, paste het bestuur dat in 1979 - 1980 de scepter zwaaide op Nereus goed in het maatschappijbeeld van de late jaren zeventig. Maar liefst vier van de zeven bestuursleden hadden voordat ze bij de A.S.R. Nereus in de boot stapten, op een burgervereniging geroeid: praeses Menno Proper (Cornelis Tromp) quaestor I Laura van 't Veer (De Amstel), Commissaris Wedstrijdroeien Reinier Eggink (Die Leythe) en Commissaris Materiaal Michiel van Oort (Sparne). Zij roeiden allemaal een aantal jaren in het bordeauxrood-wit voordat ze in het bestuur werden gevraagd. Het enige ASC-lid was Joop Brussen, met de portefeuille Toerroeien. Verder zaten in het bestuur: Anita Derks (Commissaris Gebouw), Jop de Groen (quaestor II) en Pim van Rooijen (ab actis).

Het was een samengeraapt gezelschap dat het wonder boven wonder heel goed met elkaar kon vinden en veel plezier beleefde in hun jaar. Gebeurden er veel bijzonderheden? Nee, dat niet. Het waren de jaren dat de dames en de lichte heren aan de weg timmerden, maar over het geheel genomen was het geen buitensporig succesvol jaar. Na twee achtereenvolgende Varsityzeges lukte dat in ons bestuursjaar niet. Er werd verbouwd aan de dameskleedkamer, er was de gebruikelijke strijd tussen coaches om het beste materiaal en we hadden het 95-jarig lustrum. Maar omdat de centennial zijn schaduw al enigszins vooruit wierp, werd dit lustrum op bescheiden wijze gevierd. Zo bescheiden zelfs dat Njord, waar in ons jaar vriendschappelijke banden mee werden onderhouden, zich in een brief beklagde over de wel heel eenvoudige ontvangst. Het is waar, de receptie werd in vlot tempo, tussen alle werkzaamheden door, op de Heineken Roevierkamp afgewerkt. Als bestuur stonden we in spijkerbroek en bordeauxrode blazer op het balkon de gasten te ontvangen. Ook dat paste in het beeld van de late jaren zeventig.

Was er nu niets waarin dit a-corporale, burgerlijke bestuur uitblonk? Absoluut wel, niet alleen heeft dit bestuur een erelid voortgebracht, Laura van 't Veer, en twee leden van verdienste, Menno Proper en ondergetekende, maar ook is zeker de helft van het bestuur een aantal jaren actief geweest als coach van eerste- en tweedejaarsploegen. Bij de succesvolle Nereus Bosbaan Regatta 1982 was een aantal leden van dit bestuur intensief betrokken.

Maar misschien is het meest bijzondere dat de vriendschapsband in dat jaar opgedaan, tot op de dag vandaag voortduurt. In de eerste vijftien jaar nadat we uit het bestuur waren gingen we elk jaar

met elkaar een weekend op stap. Later gebeurde dat om het jaar en soms werd een weekend vervangen door een etentje, maar nog steeds is die traditie in stand gebleven.

Tijdens zo'n weekend lijkt het alsof de rollen niet zijn gewijzigd. Binnen vijf minuten hebben diegenen waartussen altijd al de stevigste discussies plaatsvonden het opnieuw met elkaar aan de stok, springt de bemiddelaar – het vak mediation was toen nog niet uitgevonden – er weer tussen en wordt alles, net zoals vroeger, met een goede grap afgedaan.

In 2010 werden we uitgenodigd door het toenmalige bestuur voor een borrel. Een datum was zo geprikt. Het voelde als thuiskomen. We waren jaloers op de mooie bestuurskamer met uitzicht op

de Amstel en we bewonderden het roeiergometer honk. Daarna aten we bij Hesp. Hadden we in ons jaar geen C4+ met die naam gedoopt?

Eind september prijkt al maanden een nieuwe afspraak in mijn agenda, bij onze Commissaris Wedstrijdroeien Reinier Eggink, die zijn villa in het Gooi heeft ingeruild voor een prachtig onderkomen aan de Amstel! Op zijn terras zullen we voor de zoveelste keer oude herinneringen ophalen en opnieuw genieten van de vele mooie momenten.

Haal op voor ons Nereus, haal op!

Ioe Hikemelaya.

Pim van Rooijen, abactis e.t.

*Bestuur 1979-1980
v.l.n.r. Reinier Eggink, Michiel van Oort, Menno Proper,
Laura van 't Veer, Joop Brussen, Anita Derks en Jop de Groen.*

HET EERSTE RONDJE IJSSELMEER

GESCHREVEN DOOR **JOUCHE KLOP & CEES TRAAENBERG**

Ondergetekenden roeiden beide bij Nereus in de jaren zeventig. Jouke roeide zwaar en Cees bij de lichte roeiers. In gesprek met Jos Geysel, de toenmalig inspanningsfysioloog, kwam naar voren dat leden van wielervereniging Amstelland jaarlijks in een dag om het IJsselmeer reden. 340 kilometer fietsen op een dag, dat beide heren ook leuk om te doen! Na contact met de wielervereniging was een inschrijving snel geregeld en in september 1975 reden zij hun eerste rondje met de leden van Amstelland.

De nieuwkomers wisten echter nog niet dat het niet de bedoeling was om op kop te rijden. Al snel werden ze dan ook teruggefloten door de andere renners. Die rol was weggelegd voor een tempohandhaver met de toepasselijke bijnaam 'de metronoom'. Wind mee of wind tegen, de metronoom reed altijd dezelfde snelheid, zo ging het verhaal. Klop en Traenberg hebben zich moeten neerleggen bij het sociale karakter van het rondje van WV Amstelland, dat door iedereen volbracht moest kunnen worden.

Het jaar daarop besloten de heren weer mee te rijden met Amstelland. Nu bleek echter dat het maximale deelnemers reeds was bereikt en er geen plek meer was voor de roeiers van Nereus. De teleurstelling bracht hen op het idee om zelf een rondrit om het IJsselmeer te organiseren en andere roeiers van Nereus hiervoor enthousiast te maken.

Verschillende roeiers van Nereus reden buiten het seizoen immers al wielervedstrijden, anders had je zo weinig beweging. Er was zodoende weinig overredingskracht voor nodig om een ploeg van een man of twintig te verzamelen voor deze tocht. De organisatie kon beginnen.

Het eerste rondje IJsselmeer dateerde van 11 september 1976. De broer van Jouke, Rogier en roeier bij Willem III, werd bereid gevonden om met een Volkswagen bus mee te rijden met reservemateriaal, kleding en het nodige krachtvoer. De bus werd geleend van Sportbouw B.V., het bedrijf waar Cees stage liep, en diende tevens als bezemwagen. Ko Zielemans, racefietsbouwer uit de Reggestraat, waar velen van de Nereiden reeds klant waren, gaf hen onderdelen mee die later konden worden afgerekend. Vooral met nat weer gingen de tubes waar men toen op reed snel

lek, Zieleman gaf dan ook een flinke voorraad binnen- en buitenbanden mee aan de renners. Banden verwisselen gebeurde in de bus zodat je niet op achterstand kwam. Licht treuzelend bij het omleggen van een nieuwe band kon je zo aardig herstellen.

Cees Traanberg had de verantwoording voor de herinneringsvaantjes met opdruk. Net als bij WV Amstelland werd het Nereus rondje als toertocht verreden al werd er af en toe behoorlijk doorgereden.

Het vertrek vond plaats op Nereus om zes uur 's ochtends en het rondje werd linksom gereden, dit resulteerde in een harde zuidwester tegen op de Afsluitdijk. Dit heeft de organisatie doen besluiten om de volgende rondjes rechtsom te rijden.

Iedereen was enthousiast na afloop van het eerste door Nereus georganiseerde Rondje IJsselmeer en er werd al direct over het volgende rondje gesproken. Het jaar daarop werd het rondje daarom weer op dezelfde manier georganiseerd en de groep groeide gestaag. Uiteindelijk hebben Jouke en Cees de ronde vier keer georganiseerd. De laatste tocht vond plaats op 15 september 1979. Het was altijd een gezellige afsluiting of start van het seizoen.

Jouke Klop en Cees Traanberg

Nereus wint de Varsity, 1996

Simon en vd Want Open Belgisch kampioen

Nereus wint de Varsity, 1998

Holland Acht wint brons op WK in München, 2004

Holland Acht wint Olympisch zilver, Athene 2004

Holland Acht wint Olympisch goud, Atlanta 1996

SUCCESSSEN

Een aantal van Simon zijn meest memorabele successen is op deze twee pagina's afgebeeld. Vanaf zijn jeugd heeft hij gegrossieerd in grote prijzen als Olympische medailles en eremetaal op wereldkampioenschappen. Maar ook voor een relatief kleine sportieve prestatie heeft hij zijn hand nooit omgedraaid. Een kleine sfeerimpressie.

Dubbelvier wint Henley, 2000

MX4 wint zilver op de Olympische Spelen in Sydney, 2000

Ik vraag me wel eens af hoe Simon de carroussel van het roeien zo lang, maar belangrijker nog, met succes heeft weten vol te houden. Wat is er na een tijdje nog leuk aan roeien op het hoogste niveau?

Ieder jaar na een lang seizoen weer opnieuw die lange winterperiode in, altijd weer die sparsessies, dan de Heineken, niet de Head, wel NK, World Cup seizoen en WK, elke vier jaar de Spelen, hetzelfde levensritme. Toch zat Simon ieder jaar weer bij de bondselectie en pakte hij een medaille mee, iets dat mij in het begin van m'n bondsbestaan niet altijd lukte. Van zo iemand kon ik dus leren.

Hoewel Simon absoluut niet volgens een vooropgezet plan leeft, heb ik toch enkele 'Simon rules' kunnen afleiden: laat je niet vernemen, altijd lol trappen, trek je eigen plan, een korte roeisabatical kan geen kwaad, niet te actief met hygiëne voor een betere weerstand en de allerbelangrijkste, namelijk gentlemen rules bestaan niet, winnen wel.

Simon is voor mij de verpersoonlijking van een winnaar. Dat Simon altijd z'n boot een halve lengte voor de ander legt met sparen weet iedereen, dat ie zich nooit aan het afgesproken spar tempo hield, weet ook iedereen, dat hij na ongeveer vier gewonnen afstandjes een blessure fakete en weer kon aanleggen, weet ook iedereen, hoe irritant dat ook was. Die gewonnen spar stukken zaten in ieder geval weer in de tas. Daar had ik wel eens

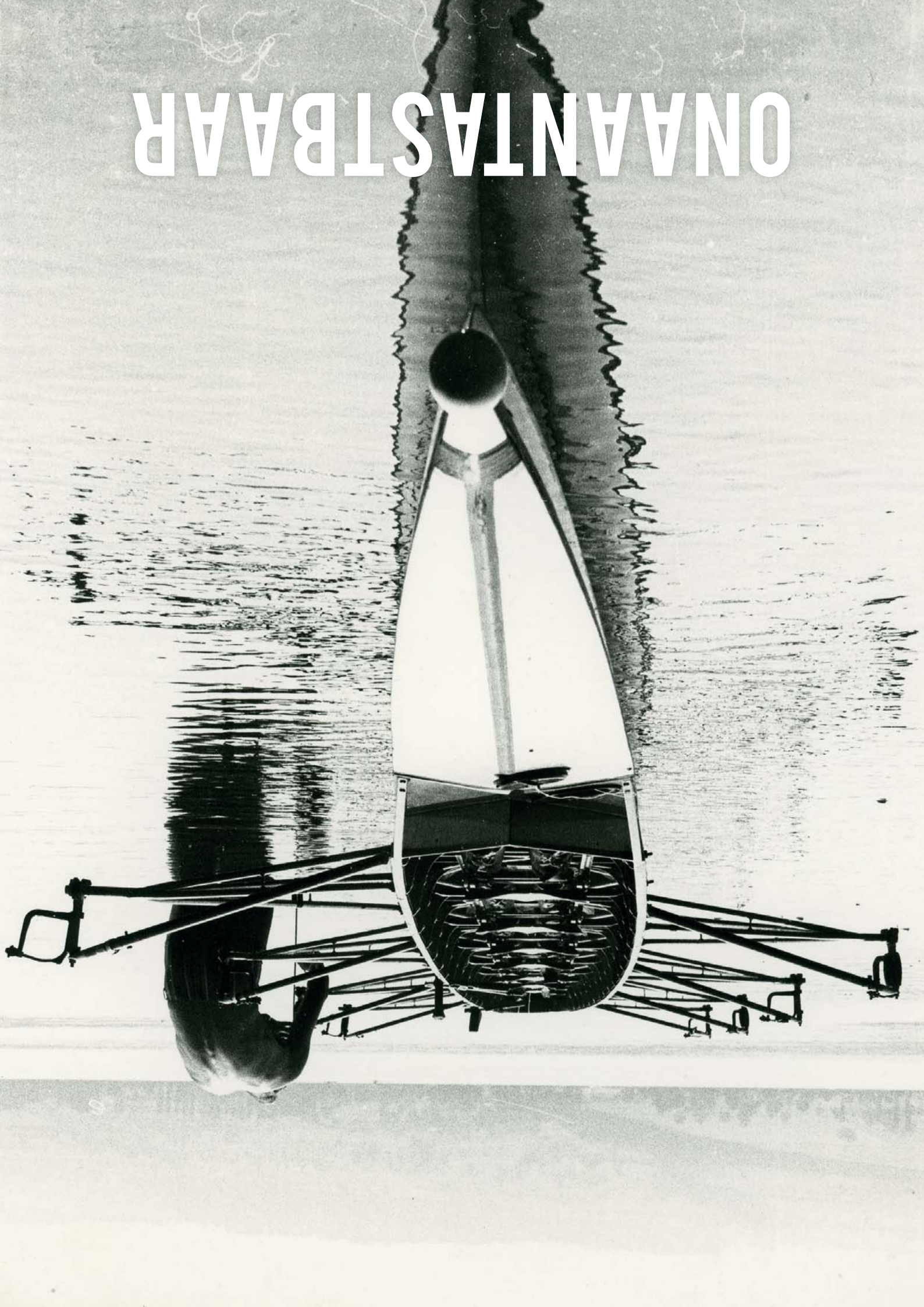
moete mee. Maar toch, op een gegeven moment krijg je vanzelf het aura dat je niet te verslaan bent, een prachtig fenomeen.

Simon is zo ongeveer de uitvinder van de onaanstaarheid. Volgens mij heeft hij het onaanstaar, zowel op het water als van het water.

In 2006 vertrokken we met middengroep licht en zwaar (L/ZW04, L/ZW05 en Swank) naar Sevilla op trainingkamp. In het appartementencomplex moest wat lol getrap worden en Simon, die ouwe bok, zou ervan slachtoffer worden, dachten we... Z'n ijzere frame bed werd stiekem op scherp gezet, omdat we zeker wisten dat hij zichzelf er met een lompe zijwaartse sprong op zou gooien. Na een uur sleutelen was het moment daar, op het bed hoefde maar een veertje te landen of het zou compleet in elkaar storten.

Simon kwam de kamer binnen, nam z'n aanloop, sprong als een drachtig schaap de lucht in en... POF, er gebeurde helemaal niks. We waren echt met stomheid geslagen en zichtbaar teleurgesteld. Toen Simon er weer af stapte probeerde een van ons dezelfde zijwaartse sprong te maken op dat bed. Natuurlijk stortte direct het hele bed in elkaar. Die Simon is gewoon onaanstaar, een echte winnaar.

ONAAANTASTBAAR

Dutch rowing team supporters swim out to congratulate the national team after they won the silver in the men's quadruple sculls Olympic competition on Penrith Lake, west of Sydney on Sunday 24 September 2000. Italy took the gold medal while Germany took home bronze. EPA PHOTO AFP/THOMAS COEX

SIMON IN DE BESTUURSKAMER

GESCHREVEN DOOR DICKY SJPKENS

Dinsdagmiddag, de bestuursvergadering is net afgelopen. De restanten van de lunch staan her en der verspreid over de grote tafel. Simon banjerdt de bestuurskamer binnen, inspecteert de uitgestalde voedselvoorraad, pakt een brood en gaat zitten. Op zoek naar geschikt beleg vraagt hij terloops hoe het met ons gaat.

Donderdagavond acht uur, Nereus loopt vol met roeiers die komen eten. De Socie is druk met koken voor te veel mensen. Met een rood hoofd komt één van de meiden van de Socie de bestuurskamer binnen: Simon heeft honger, ruikt eten en is op jacht. Maar de Socie wil dat Simon wel voor zijn eten betaalt.

Net wanneer wij het gevoel beginnen te krijgen dat dergelijke tafereelen zich met te veel regelmaat beginnen voor te doen, komt Simon weer eens de bestuurskamer binnen. Ditmaal met een doosje mandarijnen. Voor ons, om te bedanken voor al het eten en de gastvrijheid. Simon gaat zitten, pakt een paar mandarijnen en begint met pellen.

Simon in de bestuurskamer bij zijn aantreden als hoofdcoach in 2009

Voor het eerst begon de boot te lopen. Net zo onverwachts als hij aan kwam varen verdween Simon aan het eind van de training weer. Dat derde allemaal niets. Wij hadden die ochtend ervaren hoe kort de lijntjes op Nereus zijn tussen het eerste begin en de absolute top.

SIMON IN DE AFROEIPERIODE

GESCHREVEN DOOR

BRAM NISSE

Verhalen in de almanak over mythische wedstrijden en grote kampioenen: als afroeiër op de A.S.R. word je al snel ondergedompeld in Nereus' rijke historie. Maar er bleek met regelmaat ook daadwerkelijk een Olympische koning rond te lopen op de sociëteit.

Dit was Diederik Simon, onze held, want hij had als afroeiër zijn eerste halen gemaakt en in Atlanta als eerste de streep gepasseerd. Ik kon mijn jeugdige enthousiasme dan ook bijna niet de baas toen tijdens een vroege training, ergens in de vierde week, plots Simon met zijn coachboot opdoemde.

Geflankeerd door onze knappe coaches stond hij op zijn eigen typische manier te coachen: voorover leunend op zijn linker onderarm, ondertussen rustend op zijn linker onderarm, ondertussen druk sturend en coachend in metaforen.

Nederland. "Het COC Amsterdam doet mee" is een veel gehoorde kreet. Didi zit op slag en is na de voorwedstrijd moe. "Drie kilometer is een kolere-eind", moppert hij. Zijn humeur wordt er niet beter op gedurende het wachten op de finale. Het duurt lang, hij is moe en zijn benen doen pijn. Opeens wordt hij woedend. "Moet ik godverdomme weer knetterhard gaan roeien terwijl driekeurt van die rukkerters al lam op die boot ligt!

'Ja, Nereus wint wel even.' Ja ja, en wie kan dat weer gaan doen?" Zo overprikkeld heb ik hem nog nooit gezien. Hij is echt moe. Bezorgde gezichten bij het h.t. bestuur. In de finale roeit Nereus echter prachtig en van vermoedheid bij de slag is helemaal niets te merken. De race eindigt met een geweldige overwinning. Ik lig uitgeteld in het gras en ben blij dat het weer gedaan is.

Vanaf 1996 staat Didi op de internationale podia en ik volg hem als vriend en als fan. Ik ben onder de indruk van zijn liefde voor het roeien en de drive die hij toch elke keer weer op zijn eigen unieke wijze weet te vinden. Verslaafd aan de kick en verliefd op het roeien. Het roeien is zijn grote liefde die hem de volledige en onvoorwaardelijke ruimte en vrijheid geeft om zichzelf te kunnen zijn.

Didi kan ver gaan in zijn liefde voor het roeien en de wil om te winnen. Zo kreeg ik op de Tromp Boatrace een klap in mijn nek van de coach van Bart Breuk. Wat bleek nu? Didi was vergeten te vertellen aan mij (ik was inmiddels met Ruud Stokvis zijn coach op Nereus) dat hij de reserve riemen van Bart Breuk had gekregen uit de bondslods omdat er met zijn eigen riemen iets aan de hand was. Blad eraf, bladen niet geveerd, er was een belangrijke reden om de riemen van Bart Breuk te lenen, want hij wilde deze wedstrijd roeien en winnen. Het ergste was nog dat roeier Bart zijn eigen riemen herkende terwijl jongerejaars Simon hem soepeljes voorbij roeide en en passant nog zijn tong tegen hem uitstak alvorens er met een straf tempo vandoor te gaan, om vervolgens het onderdeel skiff op zijn naam te zetten. Verslagen met zijn eigen riemen. Arme Bart.

Skiffthead 1999. Didi is er toch wel op gebrand om deze thuiswedstrijd op de door hem zo vertrouwde en geliefde Amstel te winnen. Op het vlot begint de wedstrijd al en Didi provoceert Bartman door met een volle mond drop te verkondigen dat hij vandaag enorme zin heeft om te roeien. Bartman gaat bijna over zijn nek van het zien van die volle mond. Susannah fietst even later met Bartman mee en ik met Didi. Zoals gewoonlijk gaat het klokken bij mij niet helemaal goed. Ik kan hem geen fatsoenlijke tijd doorgeven. Snel fiets ik naar Susannah om te horen wat het verschil is tussen Bartman en Simon. Volgens Susannah is dat 6 seconden, in het voordeel van Bartman. Ik laat me terugvallen tot ik weer naast Didi fiets en schreeuw dat het verschil 6 seconden bedraagt. Hij weet wat hem te doen staat. Na de Berlagebrug komt er een keiharde wind tegen. Alle skiffes liggen bijna stil, behalve die van Simon. Dit is waar hij voor leeft. Hij geniet van het extreme trappen op zijn voetenboord. Zijn benen zijn aan het exploderen en zijn skiff vliegt bij iedere haal naar voren. De overwinning van de Skiffthead 1999 is een feit. Zijn liefde voor de eindsprint, elke wedstrijd weer.

Zijn hart gaat sneller kloppen van de Elftedentocht en van de Varsity. De Varsity is geliefd bij hem. We schrijven 1998. De Nereusboot is roze, tot grote hilariteit van de rest van studierend

OVER DE LIEFDE

GESCHREVEN DOOR IRISSCHREUDER

Vier dagen geleden kreeg ik via de email een verzoek om een stukje te schrijven over Diederik en de liefde. Ik zoek het woord liefde op en ik vind het volgende: "Liefde betekent de diepe genegeenheid voor, of toewijding voor een ander, dat kan ook zijn voor een dier, zaak of voorwerp." "Een ruimere definitie van liefde is de onvoorwaardelijke liefde. Zij is het soort liefde dat de andere persoon de volledige onvoorwaardelijke ruimte en vrijheid schepst zichzelf te kunnen zijn." Ik heb besloten om niet te schrijven over de persoonlijke en intieme relaties van Diederik maar hou het bij de liefde voor het roeien die ik zal illustreren met wat anekdotes.

Ik ken Diederik, hierna Didi of Simon genoemd, al vanaf 1992. Hij begon zijn roeicarrière als de slag van de Jonge Acht , zat vaak op zijn kamer luisterend naar Herman van Veen met af en toe stiekem een shagie in zijn mond en was niet vies van een beetje reuring. De reuring kon zijn het saren van de 'poepstamper'jes van de begane grond' op de Stadhouderskade, het slopen van de deur van de kamer van Bob of het rondcrossen op de zwart met oranje Zundapp. De poepstamper'jes danken hun naam aan het springen van een rioolbuis. Eigenlijk heten ze Poerstamper, maar ze werden na dit incident door Didi steevast Poepstamper genoemd. Die Zundapp was trouwens een hele gave, met een groot zadel. Ik klom daar vaak achterop om naar de Dirk van den Broek te gaan. Altijd maakte ik wel wat mee.

Zo gingen we een keer inkopen doen op de Albert Cuypermarkt. Bij de Snoepkoning, een plaatselijke snoepwinkel, ging ik drop kopen. Diederik probeerde wij we voor de toonbank stonden, meteen een pindarotsje naar binnen. De mevrouw achter de toonbank zei op bestraffende toon dat het niet de bedoeling was om zomaar iets te proeven. Diederik keek haar meewarig aan en terwijl ze mijn drop aan het scheppen was nam hij weer een graai en nu in een bak die aan de andere kant van de toonbank stond. De vrouw werd kwaad en zei riep om een zekere John. Diederik deed nog een graai en John zette een sprint in. Diederik ook en ik moest helaas mee. Het was duidelijk dat John ook met mij korte metten zou maken. Vloekende rende ik de markt over met die blonde bodybuilder achter ons aan. Hij hield het gelukkig niet lang vol en Diederik keek triomfantelijk om met een volle mond gejat spul.

Opvallend is dat de ouders van Diederik bijna nooit gaan kijken naar wedstrijden, zelfs niet bij WK's of Olympische Spelen. Sterker nog, vooral dan niet. "Vanaf de tribune zie je bijna niets. Op TV kan je het veel beter volgen en met al die zenuwen zijn we ook liever onder elkaar dan in die groep van roei-ouders," laat Pum weten. "Je weet niet wat je ziet," vult Otto daarover aan. "De eerste keer dat we daarmee te maken kregen, was in 1996 toen Diederik zich onverwacht de Holland Acht in had geroeid. Die ouders waren al een hechte klik en zagen ons als indringers. Het leek zelfs alsof ze het ons kwalijk namen dat Diederik één van de anderen eruit had gewipt. Volgens Diederik is die sfeer onder ouders nog steeds zo. Het is, net als die hele roeiwereld, niets voor ons. Teveel bobo's en mensen die belangrijk doen. En daarbij, je wordt tijdens die evenementen ook nog eens geweldig getild. Waarom zou je er dan nog heen gaan?"

Simon op Henley, hij wint daar met Nereus de Grand Challenge Cup, 2004

van Diederik op roeigebied. Twee uur later sta ik ineens weer buiten. De tijd is voorbij gevlogen. Diederik zal altijd moeilijk te doorgronden blijven. En dat is ook niet erg. Maar mogelijk geeft dit interview een klein inkijkje in zijn wereld. En inzicht in wat hem heeft gemaakt tot een man die zo waardevol is voor Nereus dat hij tot erelid wordt benoemd. En ondanks dat Diederik dit zelf vermoedelijk als de grootste onzin zal afdoen, hoop ik dat hij daar voor deze ene keer vrede mee heeft.

Ach, het is maar hoe je het ziet. Liever een goede roeier dan een slechte bouwtechnicus.

Aldus Otto, de vader van Simon

Diederik vandaan komt. In ieder geval niet van zijn vader, die slechts mondjesmaat aan golf heeft gedaan. Al blijkt helemaal aan het eind van het gesprek dat Otto in zijn studiejaren in Amsterdam twee jaar als stuurman actief bij Nereus is geweest. “In de twee-met nota bene! Ik was lid van het corps en werd er waarschijnlijk uit gepikt omdat ik klein was.” Moeder Simon is sportiever. “Ik heb veel getennist en ook aan paardrijden gedaan, maar dat was het wel hoor.” Als kind deed Diederik alleen aan voetbal. Bij de oudste club van Nederland, de Koninklijke HFC, schopt hij het tot de A1. “Toen vond hij het te fanatiek worden en stopte hij ermee,” aldus zijn vader.

Dat juist een fanatieke sport als roeien hem daarna heeft gegrepen komt volgens Otto vooral omdat de sfeer op Nereus hem beviel en hij daardoor goed in zijn vel zat. Hij meent dan ook dat Diederik niet zozeer fanatiek is, maar extreem gedreven wordt als hij ergens een passie voor ontwikkelt, zoals hij bij het roeien. “Dat, in combinatie met zijn perfectionisme, heeft ervoor gezorgd dat ‘ie er zo goed in is geworden.”

Dat Diederik lid wordt van Nereus is overigens te danken aan de Afroelcommissie van 1991. “Hij kwam zich natuurlijk op de verkeerde dag aanmelden. De inschrijving was op dat moment alleen open voor corpsleden en dat was hij niet. Maar ze hebben voor hem een uitzondering gemaakt.

Een dag later fietste hij langs Nereus en zag enorm lange rijen staan. Dat waren allemaal niet-corpsleden die zich wilden aanmelden. Ik weet zeker dat hij daar niet op had zitten wachten en dan naar huis was gegaan. Tja, het leven zit nu eenmaal van toevalligheden aan elkaar,” zegt Otto lachend.

Simon start de Paul Veenemaansprijs in 1988: 10 kilometer fietssen, 5 kilometer hardlopen, 4 kilometer schaatsen en 3 kilometer roeien.

Dat soort dingen heeft hij altijd. Hij maakt er een chaos van, maar alles komt altijd, al dan niet met hulp van anderen, weer op zijn pootjes terecht.” Zijn eerste studiejaren aan de HvA verlopen nog redelijk, maar zodra Diederik met het roeien in aanraking komt, is het klaar. “Hij heeft het nog wel geprobeerd, maar op een gegeven moment verzuchtte hij: ‘Ik kan gewoon niet meer,’” aldus Pum.

In die eerste studiejaren vult Diederik zijn tijd met parachutespringen, iets dat hij nog steeds met veel plezier doet. Dat avontuurlijke heeft hij duidelijk van zijn moeder. Samen doen ze in 1990 een tandemsprong. “Een fantastische ervaring!” aldus Pum, die ook het wat fladderige en chaotische van Diederik over zich lijkt te hebben. Moeilijker is het om uit te vinden waar het sportieve talent van

erg onzeker en in 2004 was hij 34 jaar. Een mooi moment om er mee op te houden. Maar ja, wat moest hij dan doen? Het begin van zijn roeien was namelijk meteen ook het einde van zijn studie. We hoopten dat hij zich na Spelen van Athene zou ontwikkelen als professioneel coach. Daar was hij toen op Nereus al fanatiek mee bezig,” vertelt zijn moeder Pim. Haar echtgenoot vult aan: “Eerlijk gezegd dacht ik ook dat het niets meer zou worden met dat roeien. Ik weet nog goed dat hij zich met

de acht nog moest kwalificeren voor Peking. Ik gaf geen cent voor hun kansen. Wij zaten in een prachtig hotel in Sauerland. In de directiekamer van het hotel heb ik de wedstrijd via internet gevolgd. De boekingen werden speciaal voor mij stilgelegd, haha... En verdomd, ze reddden het ook nog,” aldus Otto. “Die avond heb ik het flink op een zuipen gezet, terwijl ik normaal gesproken bijna geen druppel drink.”

Simon wint goud op de olympische spelen van Athene

Maar zelfs na de Spelen van Peking gaat Diederik door. Zo lang zelfs, dat hij in Londen op 42-jarige leeftijd mee doet aan zijn vijfde Spelen. Achteraf hebben zijn ouders daar zeker vrede mee. “Hij heeft toch wel wat bijzonders bereikt,” aldus Otto. Zijn moeder blijft het jammer vinden dat hij zijn studie niet heeft afgerond. Haar echtgenoot relativiseert echter al snel. “Ach, het is maar hoe je het ziet. Liever een goede roeier dan een slechte bouwtechnicus. Daarnaast is het een enorm goede coach. Ik stel hem op één lijn met types als Louis van Gaal en Bert van Marwijk!”

Diederik heeft op zijn lagere school, de Antoniussschool, een fijne tijd. “Hij is daar ook nog wel eens terug gekomen toen hij medailles had gewonnen. Op het Kennemer Lyceum niet, daar had ‘ie veel minder mee,” vertelt zijn moeder. Otto vult aan: “Het is nu eenmaal geen jongen voor de boeken. Ik weet nog goed dat hij voor zijn mondeling examen helemaal niets gelezen had. Ik heb hem nog uittreksels gegeven, maar die wilde hij ook niet. ‘Vooruit, een paar regels dan,’ zei ‘ie toen. En dat was precies wat ze hem vroegen! Had ‘ie alsnog een 7 of een 8.

INTERVIEW MET OTTO EN PUMSIMON

GESCHREVEN DOOR COEN EGGENKAMP

We kennen Diederik allemaal als een moeilijk te doorgronden persoon. Om iets meer van 'het raadsel Simon' te kunnen ontfaelen, sprak Nereus Magazine met de mensen die hem het best kennen, zijn ouders. Ook over hen is weinig bekend. Ze komen maar zelden naar wedstrijden. Overdreven gedoe, vindt Diederik. Dat hij daar niet alleen in staat, blijkt als ik in Aerdenhout op bezoek ben.

Uiteraard komt deze afspraak niet zomaar tot stand. Beide partijen kennen hun twijfels. Ik vraag me vooral af of Diederik zit te wachten op dit stuk. En net als Diederik moet zijn vader weinig hebben van interessantdoenerij. We moeten het roeien van Diederik – en zijn ouders al helemaal – niet belangrijker maken dan het is. “Het leven is slechts een kleine lichtflits in de eindigheid, dus daar moeten we maar niet al te interessant over doen,” zegt Otto, die als geoloog verbonden is aan de Universiteit van Amsterdam. Er zijn meer gelijknissen. “Ik ben ook wars van gezag en gebaande paden, maar Diederik heeft dat in een extremere vorm. Die stoort zich werkelijk aan geen enkel god noch gebod en dat botst vaak met anderen. Hij moet weinig hebben van het geburen er omheen, maar dat hoort nu eenmaal ook bij topsport.”

Maar, in tegenstelling tot Diederik, is zijn vader bijzonder goed geordend. Zo laat hij bij binnenkomst de indrukwekkende documentatie van de prestaties van Diederik zien. “Mijn vrouw noemt me wel eens gekschierend Otto Speer, naar de Nazi-minister Albert Speer. Ik heb enorm veel respect voor hoe die man alles organiseerde. Ongekend is dat. Maar dan heb ik het natuurlijk wel alleen over de organisatie, dat begrijp je wel. Tot 2004 heb ik alles van het roeien bijgehouden. Daarna is de klad erin gekomen. Ik vond het toen ook wel mooi geweest en dacht dat Diederik wel zou stoppen. Nou, niet dus.”

De lange roeicarrière van hun zoon heeft thuis tot de nodige discussies geleid. “Wij vonden dat 'ie op een gegeven moment maar eens wat anders moest gaan doen. Zijn toekomst was toch wel

Simon (7) in zijn beginjaren met de Nereus acht

Diederik. Zeiknat, maar blij om Meneer Pennink weer te zien, stapt hij de voorkamer in spreekt honderduit terwijl de woonkamer betreden wordt. Aldaar zittend in de bordeauxrode jasjes kijken wij Simon aan, hij aarzelt en begint direct allerlei vragen te stellen. Ondergetekende neemt het woord en deelt mede wat het bestuur en de Erevoorzitter voornemens zijn. De middag wordt beklonken met een spaans taartje en champagne, waarbij enkele Nereïden zich bij ons voegen.

Steven van Dooren
e..t. Praeses der A.S.R. Nereus

Zelden heb ik iemand zo vereerd laten voelen als die dag. Met trots kijk ik dan terug op een geslaagde benoeming en een verrijking van Nereus.
Ioe hikemelaya!
Nereus wint de Varsity!

NOWIS

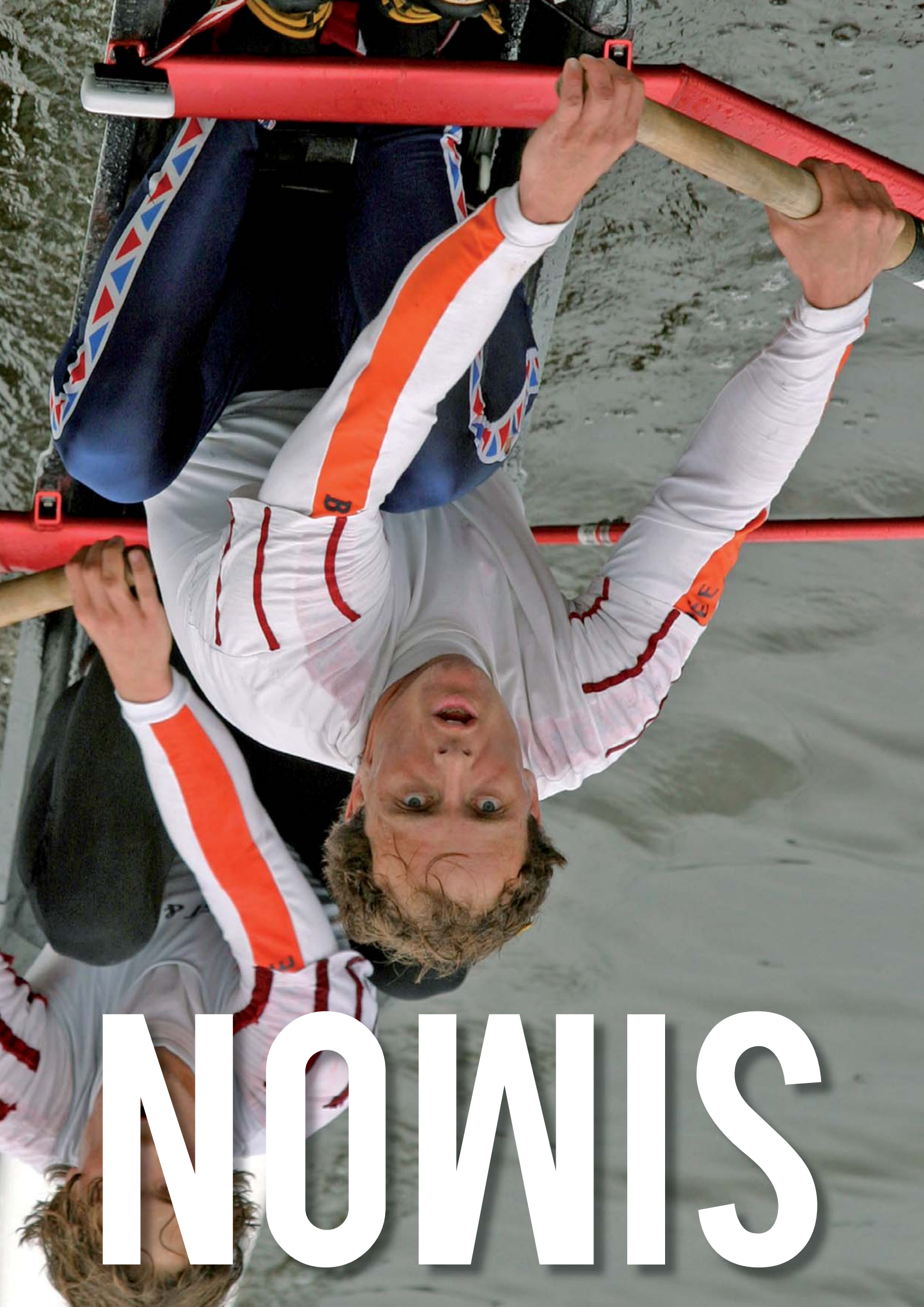
Waarde (oud-)Nereïd(e), Zoveel zult u lezen over Diederik Simon, zo veel zult al weten over de beste man. Ik kan u dan ook hoogstwaarschijnlijk niets nieuws vertellen. Toch wil ik mee geven waarom het bestuur waar ik Praeses in was deze benoeming tot stand hebben gebracht.

Simon is voor mij, ongetwijfeld ook voor anderen, een begrip in het Nederlandse roeien. Op 14 jarige leeftijd hoorde ik zijn naam vallen bij de roeivrienden van mijn broer. De wildste en meest hilarische verhalen deden de ronde. Simon was direct een persoon waar ik naar uit keek om te zien, te volgen en te horen. Ik was nog jong.

Op Nereus aangekomen had ik als zoveel jonge roeiers op een gegeven moment een gesprek met hem, ik snapte er direct niks meer van. Onsamenhangend en ondervergend gesprek waar elk eerstejaars ongemakkelijk bij voelt.

Een grote stap in de tijd vooruit, maart 2013, we zijn in Oudkerk aan de Amstel. Het regent genadeloos en het is koud, heel koud. Meneer Pennink heet ons welkom in zijn huis en voorziet ons allen van een warm drankje. De spanning is voelbaar en mogelijke scenario's op hetgeen dat komen gaat worden besproken, tactieken werden uitgewisseld. Kortom, het bestuur samen met de Erevoorzitter zaten klaar voor de komst van

NOWIS